ΑΠΟΦΑΣΗ ΤΟΥ ΔΙΚΑΣΤΗΡΙΟΥ (τμήμα μείζονος συνθέσεως)

της 29ης Μαρτίου 2011 *

Στην υπόθεση C-96/09 P,

με αντικείμενο αίτηση αναιρέσεως δυνάμει του άρθρου 56 του Οργανισμού του Δικαστηρίου, που ασκήθηκε στις 4 Μαρτίου 2009,

Anheuser-Busch Inc., με έδρα το Saint Louis (Ηνωμένες Πολιτείες), εκπροσωπούμενη από τους V. Von Bomhard και B. Goebel, Rechtsanwälte,

αναιρεσείουσα,

όπου οι λοιποί διάδικοι είναι:

η **Budějovický Budvar, národní podnik**, με έδρα το České Budějovice (Τσεχική Δημοκρατία), εκπροσωπούμενη από τους F. Fajgenbaum, T. Lachacinski, C. Petsch και S. Sculy-Logotheti, avocats,

προσφεύγουσα πρωτοδίκως,

το **Γραφείο Εναρμονίσεως στο πλαίσιο της Εσωτερικής Αγοράς (εμπορικά σήματα, σχέδια και υποδείγματα) (ΓΕΕΑ),** εκπροσωπούμενο από τον A. Folliard-Monguiral,

καθού πρωτοδίκως,

* Γλώσσα διαδικασίας: η αγγλική.

ΤΟ ΔΙΚΑΣΤΗΡΙΟ (τμήμα μείζονος συνθέσεως),

συγκείμενο από τους B. Σκουρή, Πρόεδρο, A. Tizzano, J.N. Cunha Rodrigues, K. Lenaerts, J.-C. Bonichot (εισηγητή), K. Schiemann και D. Šváby, προέδρους τμήματος, A. Rosas, R. Silva de Lapuerta, E. Levits, U. Lõhmus, M. Safjan και M. Berger, δικαστές,

γενικός εισαγγελέας: P. Cruz Villalón
γραμματέας: C. Strömholm, υπάλληλος διοικήσεως,

έχοντας υπόψη την έγγραφη διαδικασία και κατόπιν της επ' ακροατηρίου συζητήσεως της 2ας Ιουνίου 2010,

αφού άκουσε τον γενικό εισαγγελέα που ανέπτυξε τις προτάσεις του κατά τη συνεδρίαση της 14ης Σεπτεμβρίου 2010,

εκδίδει την ακόλουθη

Απόφαση

1 Με την αίτησή της αναιρέσεως, η Anheuser-Busch Inc. (στο εξής: Anheuser-Busch) ζητεί την αναίρεση της αποφάσεως του Πρωτοδικείου των Ευρωπαϊκών Κοινοτήτων

της 16ης Δεκεμβρίου 2008, T-225/06, T-255/06, T-257/06 και T-309/06, Budějovický Budvar κατά ΓΕΕΑ - Anheuser-Busch (BUD) (Συλλογή 2008, σ. II-3555, στο εξής: αναιρεσιβαλλόμενη απόφαση), με την οποία το Πρωτοδικείο δέχθηκε τις προσφυγές που άσκησε η Budějovický Budvar, národní podnik (στο εξής: Budvar) κατά των αποφάσεων του δευτέρου τμήματος προσφυγών του Γραφείου Εναρμονίσεως στο πλαίσιο της Εσωτερικής Αγοράς (εμπορικά σήματα, σχέδια και υποδείγματα) (ΓΕΕΑ), της 14ης Ιουνίου 2006 (υπόθεση R 234/2005-2) και της 28ης Ιουνίου 2006 (υποθέσεις R 241/2005-2 και R 802/2004-2) καθώς και της 1ης Σεπτεμβρίου 2006 (υπόθεση R 305/2005-2) (στο εξής: επίδικες αποφάσεις), στο πλαίσιο διαδικασιών ανακοπής που αφορούσαν τις αιτήσεις καταχωρίσεως ως κοινοτικού σήματος του σημείου «BUD» που υπέβαλε η Anheuser-Busch.

Το νομικό πλαίσιο

Το διεθνές δίκαιο

2 Τα άρθρα 1 έως 5 του Διακανονισμού της Λισσαβώνας σχετικά με την προστασία των ονομασιών προελεύσεως και τη διεθνή καταχώρισή τους, της 31ης Οκτωβρίου 1958, που αναθεωρήθηκε στη Στοκχόλμη στις 14 Ιουλίου 1967 και τροποποιήθηκε στις 28 Σεπτεμβρίου 1979 (*Recueil des traités des Nations unies*, τόμος 828, αριθ. 13172, σ. 205, στο εξής: Διακανονισμός της Λισσαβώνας), ορίζουν τα εξής:

«*Άρθρο 1*

1) Οι χώρες στις οποίες εφαρμόζεται ο παρών Διακανονισμός συνιστούν ειδική ένωση στο πλαίσιο της Ενώσεως για την προστασία της Βιομηχανικής Ιδιοκτησίας.

2) Οι χώρες αυτές αναλαμβάνουν την υποχρέωση να προστατεύουν στο έδαφός τους, σύμφωνα με τον παρόντα Διακανονισμό, τις ονομασίες προελεύσεως των προϊόντων των λοιπών χωρών της ειδικής ενώσεως, που αναγνωρίζονται και προστατεύονται ως τέτοιες στη χώρα προελεύσεως και που έχουν καταχωρηθεί στο Διεθνές Γραφείο Πνευματικής Ιδιοκτησίας [...] που προβλέπει η Σύμβαση περί ιδρύσεως της Παγκόσμιας Οργανώσεως Πνευματικής Ιδιοκτησίας [ΠΟΠΙ].

Άρθρο 2

1) Ως ονομασία προελεύσεως, υπό την έννοια του παρόντος Διακανονισμού, νοείται η γεωγραφική ονομασία μιας χώρας, μιας περιοχής ή άλλου τόπου που χρησιμεύει προς προσδιορισμό προϊόντος προερχόμενου από εκεί και του οποίου η ποιότητα ή τα χαρακτηριστικά οφείλονται αποκλειστικά ή ουσιαστικά στον γεωγραφικό χώρο από τον οποίο αυτό προέρχεται, περιλαμβανομένων των φυσικών και των ανθρώπινων παραγόντων.

2) Η χώρα προελεύσεως είναι εκείνη της οποίας το όνομα –ή εντός της οποίας βρίσκεται η περιοχή ή ο τόπος των οποίων το όνομα– αποτελεί την ονομασία προελεύσεως που προσέδωσε στο προϊόν τη φήμη του.

Άρθρο 3

Η προστασία εξασφαλίζεται έναντι κάθε σφετερισμού ή απομιμήσεως, ακόμα και αν αναφέρεται η πραγματική προέλευση του προϊόντος ή η ονομασία χρησιμοποιείται σε μετάφραση ή συνοδεύεται από εκφράσεις όπως "είδος", "τύπος", "μέθοδος", "απομίμηση" ή άλλες παρόμοιες.

Άρθρο 4

Οι διατάξεις του παρόντος Διακανονισμού ουδόλως αποκλείουν την υφιστάμενη προστασία υπέρ ονομασιών προελεύσεως σε καθεμία από τις χώρες της ειδικής

ενώσεως, δυνάμει άλλων διεθνών συμφωνιών, όπως η Σύμβαση των Παρισίων της 20ής Μαρτίου 1883, περί προστασίας της βιομηχανικής ιδιοκτησίας, και οι μεταγενέστερες αναθεωρήσεις της, και ο Διακανονισμός της Μαδρίτης της 14ης Απριλίου 1891, σχετικά με την καταστολή των ψευδών ή παραπλανητικών ενδείξεων σχετικά με τα προϊόντα, και οι μεταγενέστερες αναθεωρήσεις του, ή δυνάμει της εθνικής νομοθεσίας ή της νομολογίας.

Άρθρο 5

1) Η καταχώριση των ονομασιών προελεύσεως πραγματοποιείται στο Διεθνές Γραφείο, αιτήσει των διοικητικών αρχών των χωρών της ειδικής ενώσεως, στο όνομα φυσικών ή νομικών προσώπων, δημοσίου ή ιδιωτικού δικαίου, που έχουν δικαίωμα χρησιμοποιήσεως των ονομασιών αυτών κατά την εθνική νομοθεσία τους.

2) Το Διεθνές Γραφείο κοινοποιεί αμελλητί τις καταχωρίσεις στις διοικητικές αρχές των διαφόρων χωρών της ειδικής ενώσεως και τις δημοσιεύει σε σχετική περιοδική έκδοση.

3) Οι διοικητικές αρχές των χωρών μπορούν να δηλώνουν ότι δεν μπορούν να εξασφαλίσουν την προστασία μιας ονομασίας προελεύσεως, της οποίας η καταχώριση τους κοινοποιήθηκε, μόνον όμως αν η σχετική δήλωσή τους κοινοποιηθεί στο Διεθνές Γραφείο, με παράθεση των οικείων λόγων, εντός προθεσμίας ενός έτους από της παραλαβής της κοινοποιήσεως της καταχωρίσεως, χωρίς η δήλωση αυτή να επηρεάζει, εντός της οικείας χώρας, τους άλλους τρόπους προστασίας της ονομασίας που έχει στη διάθεσή του ο δικαιούχος αυτής, σύμφωνα με το άρθρο 4 ανωτέρω.

[…]»

3 Οι κανόνες 9 και 16 του κανονισμού εκτελέσεως του Διακανονισμού της Λισσαβώνας, όπως τέθηκε σε ισχύ την 1η Απριλίου 2002, προβλέπουν τα ακόλουθα:

«Κανόνας 9

Δήλωση περί αρνήσεως καταχωρίσεως/περί απαραδέκτου

1) Κάθε δήλωση περί αρνήσεως καταχωρίσεως/περί απαραδέκτου κοινοποιείται στο Διεθνές Γραφείο από την αρμόδια διοικητική αρχή της συμβαλλόμενης χώρας την οποία αφορά η σχετική άρνηση και πρέπει να υπογράφεται από τις αρχές αυτές.

[…]

Κανόνας 16

Ανίσχυρο

1) Όταν η διεθνής καταχώριση παύει να αναπτύσσει εγκύρως αποτελέσματα εντός συμβαλλόμενης χώρας και το σχετικό ανίσχυρο δεν μπορεί πλέον να προσβληθεί, πρέπει να ενημερώνεται σχετικώς το Διεθνές Γραφείο από την αρμόδια διοικητική αρχή της εν λόγω συμβαλλόμενης χώρας. […]

[…]»

4 Στις 10 Μαρτίου 1975, η ονομασία προελεύσεως «bud» καταχωρίστηκε στη ΠΟΠΙ υπό τον αριθμό 598, για μπίρα, κατ' εφαρμογή του Διακανονισμού της Λισσαβώνας.

Οι διμερείς συνθήκες

Η διμερής σύμβαση

5 Στις 11 Ιουνίου 1976, η Δημοκρατία της Αυστρίας και η Σοσιαλιστική Δημοκρατία της Τσεχοσλοβακίας συνήψαν σύμβαση σχετικά με την προστασία των ενδείξεων καταγωγής, των ονομασιών προελεύσεως και των λοιπών προσδιορισμών της προελεύσεως γεωργικών και βιομηχανικών προϊόντων (στο εξής: διμερής σύμβαση).

6 Μετά την έγκριση και την κύρωσή της, η διμερής σύμβαση δημοσιεύθηκε στην *Bundesgesetzblatt für die Republik Österreich* της 19ης Φεβρουαρίου 1981 (*BGBl.* αριθ. 1981/75). Η διμερής σύμβαση, σύμφωνα με το άρθρο της 16, παράγραφος 2, άρχισε να ισχύει στις 26 Φεβρουαρίου 1981 επ' αόριστο.

7 Το άρθρο 1 της διμερούς συμβάσεως προβλέπει τα εξής:

«Κάθε συμβαλλόμενο κράτος υποχρεούται να λαμβάνει όλα τα αναγκαία μέτρα ώστε να προστατεύει αποτελεσματικά από τον αθέμιτο ανταγωνισμό, στα πλαίσια των συναλλαγών, τις ενδείξεις καταγωγής, τις ονομασίες προελεύσεως και τους λοιπούς προσδιορισμούς της προελεύσεως των γεωργικών και βιομηχανικών προϊόντων που εμπίπτουν στις κατηγορίες που μνημονεύονται στο άρθρο 5 και προσδιορίζονται στη συμφωνία η οποία προβλέπεται στο άρθρο 6, καθώς και τις ονομασίες και τους προσδιορισμούς που μνημονεύονται στα άρθρα 3, 4 και 8, παράγραφος 2.»

8 Κατά το άρθρο 2 της διμερούς συμβάσεως:

«Ως ενδείξεις καταγωγής, ονομασίες προελεύσεως και λοιποί προσδιορισμοί της προελεύσεως, κατά την έννοια της παρούσας συμβάσεως, νοούνται όλες οι ενδείξεις οι οποίες αναφέρονται, άμεσα ή έμμεσα, στην προέλευση ενός προϊόντος. Τέτοια ένδειξη συνιστά καταρχήν μια γεωγραφική ονομασία. Ωστόσο, η ένδειξη μπορεί επίσης να συνίσταται από άλλες ονομασίες, αν στις χώρες προελεύσεως οι ενδιαφερόμενοι εκλαμβάνουν τις ονομασίες αυτές, σε σχέση με το οικείο προϊόν, ως ένδειξη της χώρας παραγωγής. Οι εν λόγω ονομασίες μπορούν να περιλαμβάνουν, πέρα από την ένδειξη μιας γεωγραφικά προσδιοριζόμενης περιοχής προελεύσεως, ενδείξεις σχετικά με την ποιότητα του οικείου προϊόντος. Αυτά τα ιδιαίτερα χαρακτηριστικά των προϊόντων οφείλονται αποκλειστικώς ή κυρίως στην επίδραση γεωγραφικών ή ανθρώπινων παραγόντων.»

9 Στο άρθρο 3, παράγραφος 1, της διμερούς συμβάσεως προβλέπονται τα εξής:

«[...] οι τσεχοσλοβακικές ονομασίες οι οποίες απαριθμούνται σε συμφωνία συναπτόμενη δυνάμει του άρθρου 6 προορίζονται εντός της Δημοκρατίας της Αυστρίας αποκλειστικά για τα τσεχοσλοβακικά προϊόντα.»

10 Σύμφωνα με το άρθρο 5, παράγραφος 1, Β, σημείο 2, της διμερούς συμβάσεως, οι μπίρες συγκαταλέγονται μεταξύ των κατηγοριών τσεχικών προϊόντων που προστατεύονται δυνάμει της συμβάσεως αυτής.

11 Το άρθρο 6 της διμερούς συμβάσεως προβλέπει τα εξής:

«Οι αναφερόμενες σε προϊόντα ονομασίες για τις οποίες ισχύουν οι προϋποθέσεις των άρθρων 2 και 5 και οι οποίες προστατεύονται δυνάμει της συνθήκης και, συνεπώς, δεν αποτελούν ονομασίες γένους απαριθμούνται σε συμφωνία που θα συναφθεί μεταξύ των κυβερνήσεων των δύο συμβαλλομένων κρατών.»

Η διμερής συμφωνία

12 Στις 7 Ιουνίου 1979 συνήφθη, σύμφωνα με το άρθρο 6 της διμερούς συμβάσεως, συμφωνία περί της εφαρμογής της συμβάσεως αυτής (στο εξής: διμερής συμφωνία και, όταν αναφέρεται μαζί με τη διμερή σύμβαση, επίμαχες διμερείς συνθήκες).

13 Το παράρτημα Β της διμερούς συμφωνίας έχει ως εξής:

«Τσεχοσλοβακικές ονομασίες για γεωργικά και βιομηχανικά προϊόντα

[...]

Β Διατροφή και γεωργία (πλην των οίνων)

[...]

2. Μπίρα

Σοσιαλιστική Δημοκρατία της Τσεχίας

[...]

Bud

[...]»

Το δίκαιο της Ένωσης

14 Ο κανονισμός (ΕΚ) 40/94 του Συμβουλίου, της 20ής Δεκεμβρίου 1993, για το κοινοτικό σήμα (ΕΕ 1994, L 11, σ. 1), καταργήθηκε και αντικαταστάθηκε από τον κανονισμό (ΕΚ) 207/2009 του Συμβουλίου, της 26ης Φεβρουαρίου 2009, για το κοινοτικό σήμα (ΕΕ L 78, σ. 1). Ωστόσο, στην υπό κρίση διαφορά εξακολουθεί να έχει εφαρμογή ο κανονισμός 40/94, όπως τροποποιήθηκε με τον κανονισμό (ΕΚ) 422/2004 του Συμβουλίου, της 19ης Φεβρουαρίου 2004 (ΕΕ L 70, σ. 1, στο εξής: κανονισμός 40/94).

15 Το άρθρο 8 του κανονισμού 40/94, με τίτλο «Σχετικοί λόγοι απαραδέκτου», ορίζει στην παράγραφο του 4 τα εξής:

«Κατόπιν ανακοπής του δικαιούχου του μη καταχωρισμένου σήματος ή άλλου χρησιμοποιούμενου στις συναλλαγές σημείου το οποίο δεν έχει μόνον τοπική ισχύ, το αιτούμενο σήμα δεν γίνεται δεκτό για καταχώριση, στις περιπτώσεις και υπό τους όρους που προβλέπονται στην κοινοτική νομοθεσία ή από το δίκαιο του κράτους μέλους που διέπει το σημείο αυτό:

α) δικαιώματα επί του λόγω σημείου έχουν αποκτηθεί πριν την ημερομηνία κατάθεσης της αίτησης κοινοτικού σήματος ή, ενδεχομένως, πριν από την ημερομηνία της προτεραιότητας που προβάλλεται σε υποστήριξη της αίτησης κοινοτικού σήματος·

β) το εν λόγω σημείο παρέχει στο δικαιούχο του το δικαίωμα να απαγορεύσει τη χρήση πλέον πρόσφατου σήματος.»

16 Το άρθρο 43, παράγραφοι 2 και 3, του ίδιου κανονισμού προβλέπει τα ακόλουθα:

«2. Μετά από αίτηση του καταθέτη, ο ανακόπτων δικαιούχος προγενέστερου κοινοτικού σήματος οφείλει να αποδείξει ότι, κατά τη διάρκεια των πέντε ετών που προηγήθηκαν της δημοσίευσης της αίτησης κοινοτικού σήματος, είχε γίνει ουσιαστική χρήση του προγενέστερου κοινοτικού σήματος στην Κοινότητα για τα προϊόντα ή τις υπηρεσίες για τα οποία καταχωρήθηκε και επί των οποίων βασίζεται η ανακοπή του ή ότι υπάρχει εύλογη αιτία για τη μη χρήση, εφόσον, κατά την ημερομηνία αυτή, το προγενέστερο σήμα ήταν από πενταετίας τουλάχιστον καταχωρημένο. Αν δεν αποδειχθούν τα ανωτέρω, η ανακοπή απορρίπτεται. Αν το προγενέστερο κοινοτικό σήμα χρησιμοποιήθηκε για μέρος μόνο των προϊόντων ή υπηρεσιών για τα οποία καταχωρήθηκε, τότε, για τους σκοπούς της εξέτασης της ανακοπής, θεωρείται καταχωρημένο μόνο για το μέρος αυτό των προϊόντων ή υπηρεσιών.

3. Η παράγραφος 2 εφαρμόζεται στα προγενέστερα εθνικά σήματα στα οποία αναφέρεται το άρθρο 8, παράγραφος 2, στοιχείο α΄, υπό τον όρο ότι η χρήση στην Κοινότητα αντικαθίσταται από τη χρήση στο κράτος μέλος στο οποίο προστατεύεται το προγενέστερο εθνικό σήμα.»

17 Κατά το άρθρο 74, παράγραφος 1, του κανονισμού 40/94:

«Κατά την ενώπιόν του διαδικασία, το Γραφείο εξετάζει τα πραγματικά περιστατικά· εντούτοις, σε διαδικασία που αφορά τους σχετικούς λόγους απαραδέκτου της καταχωρίσεως, η εξέταση περιορίζεται στα επιχειρήματα που προβάλλουν οι διάδικοι καθώς και τα υποβληθέντα από αυτούς αιτήματα.»

Ιστορικό της διαφοράς

18 Το ιστορικό της υποβληθείσας στην κρίση του Πρωτοδικείου διαφοράς, όπως περιγράφεται στην αναιρεσιβαλλόμενη απόφαση, μπορεί να συνοψισθεί ως εξής:

19 Την 1η Απριλίου 1996, στις 28 Ιουλίου 1999, στις 11 Απριλίου 2000 και στις 4 Ιουλίου 2000, η Anheuser-Busch υπέβαλε στο ΓΕΕΑ τέσσερις αιτήσεις καταχωρίσεως του εικονιστικού και λεκτικού σήματος BUD ως κοινοτικού σήματος για ορισμένα είδη προϊόντων, μεταξύ των οποίων περιλαμβανόταν η μπίρα και τα οποία υπάγονταν στις κλάσεις 16, 21, 25, 32, 33, 35, 38, 41 και 42 του Διακανονισμού της Νίκαιας για τη διεθνή ταξινόμηση των προϊόντων και των υπηρεσιών με σκοπό την καταχώριση των σημάτων, της 15ης Ιουνίου 1957, όπως έχει αναθεωρηθεί και τροποποιηθεί.

20 Στις 5 Μαρτίου 1999, την 1η Αυγούστου 2000, στις 22 Μαΐου 2001 και στις 5 Ιουνίου 2001, η Budvar άσκησε ανακοπές δυνάμει του άρθρου 42 του κανονισμού 40/94 ως προς όλα τα διαλαμβανόμενα στις αιτήσεις καταχωρίσεως προϊόντα.

21 Προς στήριξη των ανακοπών της, η Budvar επικαλέστηκε, πρώτον, βάσει του άρθρου 8, παράγραφος 1, στοιχείο β΄, του κανονισμού 40/94, την ύπαρξη προγενέστερου σήματος, ήτοι του διεθνούς εικονιστικού σήματος Bud (αριθ. 361 566), το οποίο έχει καταχωριστεί για μπίρα στην Αυστρία, στη Μπενελούξ και στην Ιταλία.

22 Η Budvar επικαλέστηκε, δεύτερον, βάσει του άρθρου 8, παράγραφος 4, του κανονισμού 40/94, την ύπαρξη της ονομασίας «bud» όπως προστατεύεται, αφενός, στη Γαλλία, στην Ιταλία και στην Πορτογαλία δυνάμει του Διακανονισμού της Λισσαβώνας και, αφετέρου, στην Αυστρία βάσει των επίμαχων διμερών συνθηκών.

23 Με απόφαση της 16ης Ιουλίου 2004, το τμήμα ανακοπών του ΓΕΕΑ δέχθηκε την ανακοπή κατά της αιτηθείσας καταχωρίσεως σήματος όσον αφορά τις «υπηρεσίες εστιατορίου, μπαρ και παμπ» (κλάση 42), που αποτελούν αντικείμενο της αιτήσεως καταχωρίσεως της 4ης Ιουλίου 2000, εκτιμώντας, μεταξύ άλλων, ότι η Budvar απέδειξε ότι κατείχε δικαίωμα επί της ονομασίας προελεύσεως «bud» στη Γαλλία, στην Ιταλία και στην Πορτογαλία.

24 Με αποφάσεις της 23ης Δεκεμβρίου 2004 και της 26ης Ιανουαρίου 2005, το τμήμα ανακοπών απέρριψε τις ανακοπές κατά της καταχωρίσεως των σημάτων που αποτελούν αντικείμενο των τριών λοιπών αιτήσεων καταχωρίσεως, θεωρώντας, κατ' ουσίαν, ότι, όσον αφορά τη Γαλλία, την Ιταλία, την Αυστρία και την Πορτογαλία, δεν αποδείχθηκε ότι η ονομασία προελεύσεως «bud» χρησιμοποιούνταν στις συναλλαγές ως σημείο το οποίο δεν είχε τοπική μόνον ισχύ.

25 Για να καταλήξει στο συμπέρασμα αυτό, το τμήμα ανακοπών έκρινε ότι έπρεπε να εφαρμοστούν τα ίδια κριτήρια με αυτά του άρθρου 43, παράγραφος 2, του κανονισμού 40/94, ερμηνευομένου με γνώμονα τον κανόνα 22, παράγραφοι 2 και 3, του κανονισμού (ΕΚ) 2868/95 της Επιτροπής, της 13ης Δεκεμβρίου 1995, περί της εφαρμογής του κανονισμού 40/94 (ΕΕ L 303, σ. 1), όπως τροποποιήθηκε με τον κανονισμό (ΕΚ) 1041/2005 της Επιτροπής, της 29ης Ιουνίου 2005 (ΕΕ L 172, σ. 4, στο εξής: κανονισμός 2868/95), καθόσον τα κριτήρια αυτά αφορούν την απόδειξη της «ουσιαστική χρήσεως» των προγενέστερων σημάτων στα οποία στηρίζεται μια ανακοπή.

26 Η Budvar άσκησε τρεις προσφυγές κατά των αποφάσεων του τμήματος ανακοπών του ΓΕΕΑ της 23ης Δεκεμβρίου 2004 και της 26ης Ιανουαρίου 2005, καθώς και κατά της αποφάσεως της 16ης Ιουλίου 2004 του ίδιου αυτού τμήματος, καθόσον απέρριψε την ανακοπή όσον αφορά τις άλλες υπηρεσίες των κλάσεων 35, 38, 41 και 42.

27 Η Anheuser-Busch άσκησε προσφυγή κατά της αποφάσεως του τμήματος ανακοπών του ΓΕΕΑ της 16ης Ιουλίου 2004, καθόσον δέχθηκε εν μέρει την ανακοπή που άσκησε η Budvar.

28 Με αποφάσεις της 14ης Ιουνίου, της 28ης Ιουνίου και της 1ης Σεπτεμβρίου 2006, το δεύτερο τμήμα προσφυγών του ΓΕΕΑ απέρριψε τις προσφυγές που άσκησε η Budvar κατά των αποφάσεων του τμήματος ανακοπών του ΓΕΕΑ της 23ης Δεκεμβρίου 2004 και της 26ης Ιανουαρίου 2005. Με απόφαση της 28ης Ιουνίου 2006, το εν λόγω τμήμα δέχθηκε την προσφυγή που άσκησε η Anheuser-Busch κατά της αποφάσεως του τμήματος ανακοπών του ΓΕΕΑ της 16ης Ιουλίου 2004 και απέρριψε την ανακοπή της Budvar στο σύνολό της.

29 Με τις επίδικες αποφάσεις, το τμήμα προσφυγών επισήμανε, πρώτον, ότι η Budvar φαινόταν να μην αναφέρεται πλέον, προς στήριξη των ανακοπών της, στο διεθνές εικονιστικό σήμα υπ' αριθ. 361 566, αλλά μόνο στην ονομασία προελεύσεως «bud».

30 Δεύτερον, το τμήμα προσφυγών έκρινε, κατ' ουσίαν, ότι γινόταν δυσχερώς αντιληπτό πώς το σημείο «BUD» μπορούσε να θεωρηθεί ονομασία προελεύσεως ή, έστω, έμμεση ένδειξη γεωγραφικής προελεύσεως. Εντεύθεν συνήγαγε ότι δεν ήταν δυνατό να ευδοκιμήσει προσφυγή ασκηθείσα δυνάμει του άρθρου 8, παράγραφος 4, του κανονισμού 40/94, η οποία στηρίζεται σε δικαίωμα φερόμενο ως δικαίωμα επί ονομασίας προελεύσεως, χωρίς στην πραγματικότητα να πρόκειται για τέτοιο δικαίωμα.

31 Τρίτον, το τμήμα προσφυγών, εφαρμόζοντας κατ' αναλογία τις διατάξεις του άρθρου 43, παράγραφοι 2 και 3, του κανονισμού 40/94 και τον κανόνα 22 του κανονισμού 2868/95, έκρινε ανεπαρκείς τις αποδείξεις που προσκόμισε η Budvar σχετικά με τη χρήση της ονομασίας προελεύσεως «bud» στη Γαλλία, στην Ιταλία, στην Αυστρία και στην Πορτογαλία.

32 Τέλος, το τμήμα προσφυγών έκρινε την ανακοπή απορριπτέα για τον πρόσθετο λόγο ότι η Budvar δεν είχε αποδείξει ότι η επίμαχη ονομασία προελεύσεως της παρείχε το δικαίωμα να απαγορεύει τη χρήση της λέξεως «bud» ως σήματος στη Γαλλία ή στην Αυστρία.

Η διαδικασία ενώπιον του Πρωτοδικείου και η αναιρεσιβαλλόμενη απόφαση

33 Με δικόγραφα που κατέθεσε στη Γραμματεία του Πρωτοδικείου στις 26 Αυγούστου (υπόθεση Τ-225/06), στις 15 Σεπτεμβρίου (υποθέσεις Τ-255/06 και Τ-257/06) και στις 14 Νοεμβρίου 2006 (υπόθεση Τ-309/06), η Budvar άσκησε προσφυγές με αίτημα την ακύρωση των επίδικων αποφάσεων.

34 Η Budvar προέβαλε κατ' ουσίαν ένα μοναδικό λόγο, αντλούμενο από παράβαση του άρθρου 8, παράγραφος 4, του κανονισμού 40/94 και περιλαμβάνοντα δύο σκέλη.

35 Με το πρώτο σκέλος, η Budvar αμφισβήτησε τη διαπίστωση του τμήματος προσφυγών ότι το σημείο «BUD» δεν μπορούσε να θεωρηθεί ότι συνιστά ονομασία προελεύσεως. Με το δεύτερο σκέλος, η Budvar αμφισβήτησε την εκτίμηση του ίδιου τμήματος προσφυγών ότι, εν προκειμένω, δεν πληρούνταν οι προϋποθέσεις του άρθρου 8, παράγραφος 4, του κανονισμού 40/94.

36 Όσον αφορά το πρώτο σκέλος του ως άνω λόγου, το Πρωτοδικείο τόνισε, στη σκέψη 82 της αναιρεσιβαλλομένης αποφάσεως, ότι, για την εξέταση των επίδικων αποφάσεων έπρεπε να γίνει διάκριση μεταξύ της ονομασίας προελεύσεως «bud» που έχει καταχωριστεί δυνάμει του Διακανονισμού της Λισσαβώνας και της προστατευόμενης δυνάμει της διμερούς συμβάσεως ονομασίας «bud».

37 Όσον αφορά, πρώτον, την ονομασία προελεύσεως «bud» που καταχωρίστηκε δυνάμει του Διακανονισμού της Λισσαβώνας, το Πρωτοδικείο είπε τα ακόλουθα στη σκέψη 87 της αναιρεσιβαλλομένης αποφάσεως:

«Εν προκειμένω, η ονομασία προελεύσεως "bud" (υπ' αριθ. 598) καταχωρίστηκε στις 10 Μαρτίου 1975. Η Γαλλία δεν δήλωσε, εντός έτους από την κοινοποίηση της καταχωρίσεως, ότι δεν δύναται να εξασφαλίσει την προστασία της εν λόγω ονομασίας

προελεύσεως. Εξάλλου, κατά τον χρόνο εκδόσεως των [επίδικων] αποφάσεων, το tribunal de grande instance de Strasbourg [Γαλλία] έκρινε, με απόφαση της 30ής Ιουνίου 2004, ότι η επίμαχη ονομασία προελεύσεως δεν παράγει πλέον αποτελέσματα. Ωστόσο, όπως προκύπτει από τα έγγραφα της δικογραφίας, η Budvar άσκησε ένδικο μέσο κατά της αποφάσεως αυτής, με ανασταλτικό αποτέλεσμα. Επομένως, κατά τον χρόνο εκδόσεως των [επίδικων] αποφάσεων, τα αποτελέσματα της επίμαχης ονομασίας προελεύσεως δεν είχαν ακυρωθεί στη Γαλλία με απόφαση μη δυνάμενη να προσβληθεί.»

38 Εν συνεχεία, το Πρωτοδικείο υπενθύμισε, στη σκέψη 88 της αναιρεσιβαλλομένης αποφάσεως, τη νομολογία του κατά την οποία, δεδομένου ότι το δίκαιο περί σημάτων της Ένωσης δεν υποκαθιστά τα δίκαια περί σημάτων των κρατών μελών, το κύρος εθνικού σήματος δεν μπορεί να αμφισβητηθεί στο πλαίσιο διαδικασίας καταχωρίσεως κοινοτικού σήματος.

39 Εντεύθεν συνήγαγε, στη σκέψη 89 της εν λόγω αποφάσεως, ότι το σύστημα που δημιούργησε ο κανονισμός 40/94 προϋποθέτει την εκ μέρους του ΓΕΕΑ συνεκτίμηση της υπάρξεως τυχόν προγενέστερων, προστατευόμενων σε εθνικό επίπεδο, δικαιωμάτων.

40 Στη σκέψη 90 της αναιρεσιβαλλομένης αποφάσεως, το Γενικό Δικαστήριο εξήγαγε από τα ανωτέρω το ακόλουθο συμπέρασμα:

«Εφόσον τα αποτελέσματα της ονομασίας προελεύσεως “bud” δεν έχουν ακυρωθεί οριστικά στη Γαλλία, το τμήμα προσφυγών έπρεπε να λάβει υπόψη του, βάσει του άρθρου 8, παράγραφος 4, του κανονισμού 40/94, την οικεία εθνική νομοθεσία και την πραγματοποιηθείσα δυνάμει του Διακανονισμού της Λισσαβώνας καταχώριση, χωρίς να μπορεί να αμφισβητήσει ότι το προβληθέν προγενέστερο δικαίωμα συνιστά “ονομασία προελεύσεως”».

41 Τέλος, στη σκέψη 91 της αναιρεσιβαλλομένης αποφάσεως, το Πρωτοδικείο προσέθεσε ότι το τμήμα προσφυγών, αν είχε σοβαρές αμφιβολίες όσον αφορά τον χαρακτηρισμό του προγενέστερου δικαιώματος ως «ονομασίας προελεύσεως» και, συνεπώς, όσον αφορά το εύρος της προστασίας του προβληθέντος εθνικού δικαιώματος, ενώ το ζήτημα αυτό αποτελούσε αντικείμενο εκκρεμοδικίας στη Γαλλία, μπορούσε, δυνάμει του κανόνα 20, παράγραφος 7, στοιχείο γ΄, του κανονισμού 2868/95, να αναστείλει τη διαδικασία ανακοπής μέχρι την τελεσιδικία της υποθέσεως.

42 Κατά συνέπεια, το Πρωτοδικείο έκρινε, στη σκέψη 92 της αναιρεσιβαλλομένης αποφάσεως, ότι το τμήμα προσφυγών είχε παραβεί το άρθρο 8, παράγραφος 4, του κανονισμού 40/94, κρίνοντας, πρώτον, ότι το προβληθέν προγενέστερο δικαίωμα που είχε καταχωριστεί δυνάμει του Διακανονισμού της Λισσαβώνας δεν αποτελούσε «ονομασία προελεύσεως», δεύτερον, ότι ήταν «δευτερεύουσας σημασίας» το ζήτημα αν το σημείο BUD προστατευόταν ως ονομασία προελεύσεως, μεταξύ άλλων, στη Γαλλία και, τέλος, καταλήγοντας ότι δεν ήταν δυνατό να ευδοκιμήσει ανακοπή ασκηθείσα επ' αυτής της βάσεως.

43 Όσον αφορά, δεύτερον, την ονομασία «bud» που προστατεύεται βάσει των επίμαχων διμερών συνθηκών, το Πρωτοδικείο τόνισε, στη σκέψη 93 της αναιρεσιβαλλομένης αποφάσεως, ότι από τις εν λόγω συνθήκες δεν προέκυπτε ότι η ένδειξη «BUD» χαρακτηρίστηκε ειδικά ως «ονομασία προελεύσεως».

44 Στη σκέψη 94 της αναιρεσιβαλλομένης αποφάσεως, το Πρωτοδικείο έκρινε ότι από το άρθρο 2 της διμερούς συμβάσεως απέρρεε ότι η εν λόγω σύμβαση στηρίζεται σε ορισμό ευρύτερο από αυτόν τον οποίο δέχθηκε το τμήμα προσφυγών, δεδομένου ότι, για να περιληφθούν όλες οι σχετικές ενδείξεις ή ονομασίες στη διμερή συμφωνία και να τύχουν, ως εκ τούτου, της προστασίας που αυτή παρέχει, αρκεί να σχετίζονται, αμέσως ή εμμέσως, με την προέλευση ενός προϊόντος.

45 Συναφώς, το Πρωτοδικείο έκρινε, στη σκέψη 95 της αναιρεσιβαλλομένης αποφάσεως, ότι το τμήμα προσφυγών υπέπεσε σε δύο σφάλματα, πρώτον, καθόσον κακώς θεώρησε ότι η ονομασία «BUD» προστατευόταν ειδικώς ως «ονομασία προελεύσεως» δυνάμει των επίμαχων διμερών συνθηκών και, δεύτερον, καθόσον, εν πάση περιπτώσει, είχε χρησιμοποιήσει έναν ορισμό της «ονομασίας προελεύσεως» ο οποίος δεν αντιστοιχούσε στον ορισμό των προστατευομένων δυνάμει των ιδίων αυτών συνθηκών ενδείξεων.

46 Εν συνεχεία, το Πρωτοδικείο έκρινε, στη σκέψη 96 της αναιρεσιβαλλομένης αποφάσεως, ότι το γεγονός ότι η Budvar παρουσίασε το προβαλλόμενο δικαίωμα ως «ονομασία προελεύσεως» δεν εμπόδιζε το τμήμα προσφυγών να προβεί σε πλήρη εκτίμηση των πραγματικών περιστατικών και των προσκομισθέντων στοιχείων, καθόσον ο περιορισμός της διενεργούμενης από το ΓΕΕΑ εξετάσεως των πραγματικών περιστατικών δεν αποκλείει ότι το ΓΕΕΑ μπορεί να λαμβάνει υπόψη, πέραν των πραγματικών περιστατικών που ρητώς προέβαλαν οι διάδικοι στη διαδικασία ανακοπής, παγκοίνως γνωστά πραγματικά περιστατικά, ήτοι περιστατικά τα οποία μπορούν να γίνουν γνωστά στον οποιονδήποτε ή μπορούν να γίνουν γνωστά από γενικώς προσιτές πηγές.

47 Το Πρωτοδικείο κατέληξε κατόπιν των ανωτέρω, στη σκέψη 97 της αναιρεσιβαλλομένης αποφάσεως, ότι το τμήμα προσφυγών είχε παραβεί το άρθρο 8, παράγραφος 4, του κανονισμού 40/94, κρίνοντας, πρώτον, ότι το προβληθέν προγενέστερο δικαίωμα που προστατευόταν δυνάμει της διμερούς συμβάσεως δεν αποτελούσε «ονομασία προελεύσεως», σύμφωνα με τον ορισμό που είχε δεχθεί το τμήμα προσφυγών, δεύτερον, ότι ήταν «δευτερεύουσας σημασίας» το ζήτημα αν το σημείο BUD προστατευόταν ως ονομασία προελεύσεως, μεταξύ άλλων, στην Αυστρία και, τέλος, καταλήγοντας ότι δεν ήταν δυνατό να ευδοκιμήσει ανακοπή ασκηθείσα επ' αυτής της βάσεως.

48 Στη σκέψη 98 της εν λόγω αποφάσεως, το Πρωτοδικείο τόνισε ότι, επιπλέον, οι επίμαχες διμερείς συνθήκες εξακολουθούσαν να παράγουν τα αποτελέσματά τους στην Αυστρία όσον αφορά την προστασία της ονομασίας «bud», στηριζόμενο, μεταξύ άλλων, στην εκτίμηση ότι οι εκκρεμείς στην Αυστρία ένδικες διαφορές δεν κατέληξαν στην έκδοση απρόσβλητης δικαστικής αποφάσεως. Για τον λόγο αυτό, το Πρωτοδικείο έκρινε ότι το τμήμα προσφυγών έπρεπε να συνεκτιμήσει, βάσει του

άρθρου 8, παράγραφος 4, του κανονισμού 40/94, το προγενέστερο δικαίωμα που επικαλέστηκε η Budvar, χωρίς να μπορεί να αμφισβητήσει τον χαρακτηρισμό του εν λόγω δικαιώματος.

49 Συνεπώς, με τη σκέψη 99 της αναιρεσιβαλλομένης αποφάσεως, το Πρωτοδικείο δέχθηκε το πρώτο σκέλος του μοναδικού λόγου ακυρώσεως, που αντλείται από παράβαση του άρθρου 8, παράγραφος 4, του κανονισμού 40/94.

50 Όσον αφορά το δεύτερο σκέλος του λόγου αυτού, που αφορά την εφαρμογή των προϋποθέσεων του άρθρου 8, παράγραφος 4, του κανονισμού 40/94, το Πρωτοδικείο εξέτασε την αιτίαση σχετικά με τις προϋποθέσεις που αφορούν τη χρήση στις συναλλαγές σημείου του οποίου η ισχύς δεν είναι μόνον τοπική.

51 Αναφορικά, πρώτον, με τη σχετική με τη χρήση του σημείου «BUD» στις συναλλαγές προϋπόθεση, το Πρωτοδικείο υπενθύμισε καταρχάς, στη σκέψη 160 της αναιρεσιβαλλομένης αποφάσεως, ότι, στις επίδικες αποφάσεις, το τμήμα προσφυγών είχε εφαρμόσει, κατ' αναλογία, το άρθρο 43, παράγραφοι 2 και 3, του κανονισμού 40/94 και την προβλεπόμενη στην παράγραφο 2 απαίτηση της αποδείξεως «ουσιαστικής» χρήσεως του προγενέστερου δικαιώματος.

52 Στη σκέψη 163 της αναιρεσιβαλλομένης αποφάσεως, το Πρωτοδικείο έκρινε εν συνεχεία ότι ο σκοπός και οι προϋποθέσεις της αποδείξεως της ουσιαστικής χρήσεως του προγενέστερου σήματος διαφέρουν από τον σκοπό και τις προϋποθέσεις της προβλεπομένης στο άρθρο 8, παράγραφος 4, του κανονισμού 40/94 αποδείξεως της χρήσεως του σημείου στις συναλλαγές, ιδίως στην περίπτωση, όπως συμβαίνει εν προκειμένω, ονομασίας προελεύσεως καταχωρισθείσας δυνάμει του Διακανονισμού της Λισσαβώνας ή ονομασίας προστατευομένης δυνάμει των επίμαχων διμερών συνθηκών.

53 Συναφώς, το Πρωτοδικείο διαπίστωσε, στις σκέψεις 164 έως 167 της αναιρεσιβαλλομένης αποφάσεως, ότι:

— το άρθρο 8, παράγραφος 4, του κανονισμού 40/94 δεν αφορά την «ουσιαστική» χρήση του σημείου του οποίου έγινε επίκληση προς στήριξη της ανακοπής·

— στο πλαίσιο του άρθρου 9, παράγραφος 1, του κανονισμού 40/94 καθώς και των άρθρων 5, παράγραφος 1, και 6, παράγραφος 1, της πρώτης οδηγίας 89/104/ΕΟΚ του Συμβουλίου, της 21ης Δεκεμβρίου 1988 για την προσέγγιση των νομοθεσιών των κρατών μελών περί σημάτων (ΕΕ 1989, L 40, σ. 1), το Δικαστήριο και το Πρωτοδικείο αποφαίνονται παγίως ότι ένα σημείο χρησιμοποιείται όντως στις «συναλλαγές» αν η χρήση του εντάσσεται στο πλαίσιο εμπορικής δραστηριότητας που επιδιώκει οικονομικά οφέλη, και όχι στον τομέα του ιδιωτικού βίου (βλ., μεταξύ άλλων, απόφαση του Δικαστηρίου της 12ης Νοεμβρίου 2002, C-206/01, Arsenal Football Club, Συλλογή 2002, σ. I-10273, σκέψη 40)·

— η εφαρμογή κατ' αναλογία των διατάξεων του άρθρου 43, παράγραφοι 2 και 3, του κανονισμού 40/94 θα συνεπαγόταν ότι τα σημεία τα οποία αφορά το άρθρο 8, παράγραφος 4, επιβαρύνονται με προϋποθέσεις που αφορούν ειδικά τα σήματα και το εύρος της προστασίας τους. Η τελευταία αυτή διάταξη περιέχει περαιτέρω την πρόσθετη απαίτηση, η οποία δεν προβλέπεται στο άρθρο 8, παράγραφος 1, στοιχείο β', του ίδιου κανονισμού, σχετικά με την απόδειξη του ότι το σημείο παρέχει το δικαίωμα, κατά το δίκαιο του οικείου κράτους μέλους, απαγορεύσεως της χρήσεως του πλέον πρόσφατου σήματος·

— η κατ' αναλογία αυτή εφαρμογή του εν λόγω άρθρο 43, παράγραφοι 2 και 3, οδήγησε το τμήμα προσφυγών να εξετάσει τη χρήση του επίμαχου σημείου μόνον ως προς τη Γαλλία, την Ιταλία, την Αυστρία και την Πορτογαλία, δηλαδή χωριστά για την κάθε επικράτεια εντός της οποίας προστατεύεται, κατά την Budvar, η ονομασία «bud», και, κατά συνέπεια, να μη λάβει υπόψη τα αποδεικτικά στοιχεία που προσκόμισε η Budvar σχετικά με τη χρήση των επίμαχων ονομασιών στις χώρες Μπενελούξ, στην Ισπανία και στο Ηνωμένο Βασίλειο. Κατά το Πρωτοδικείο

όμως, αφής στιγμής δεν προκύπτει από το γράμμα του άρθρου 8, παράγραφος 4, του κανονισμού 40/94 ότι σημεία όπως τα επίμαχα πρέπει να χρησιμοποιούνται εντός του κράτους του οποίου το δίκαιο προβάλλεται προς στήριξη της προστασίας του εν λόγω σημείου, τα σημεία αυτά μπορούν να προστατεύονται εντός συγκεκριμένου κράτους, έστω και αν δεν έχουν χρησιμοποιηθεί εντός του κράτους αυτού.

54 Τέλος, βάσει των στοιχείων αυτών, το Πρωτοδικείο έκρινε, στη σκέψη 168 της αναιρεσιβαλλομένης αποφάσεως, ότι το τμήμα προσφυγών πλανήθηκε περί το δίκαιο, διότι εφάρμοσε, κατ' αναλογία, τις διατάξεις του δικαίου της Ένωσης περί «ουσιαστικής» χρήσεως του προγενέστερου σήματος. Κατά το Πρωτοδικείο, το τμήμα προσφυγών έπρεπε να εξετάσει αν από τα στοιχεία που προσκόμισε η Budvar κατά τη διοικητική διαδικασία προέκυπτε η χρήση του επίμαχου σημείου στο πλαίσιο εμπορικής δραστηριότητας επιδιώκουσας οικονομικό όφελος, και όχι στον τομέα του ιδιωτικού βίου, τούτο δε ανεξαρτήτως του κράτους εντός του οποίου έγινε η χρήση αυτή.

55 Ωστόσο, στην ίδια σκέψη 168, το Πρωτοδικείο προσέθεσε ότι, παρ' όλ' αυτά, το μεθοδολογικό σφάλμα στο οποίο υπέπεσε το τμήμα προσφυγών θα μπορούσε να δικαιολογήσει την ακύρωση των επίδικων αποφάσεων, μόνον αν η Budvar είχε αποδείξει τη χρήση των επίμαχων σημείων στις συναλλαγές.

56 Συναφώς, το Πρωτοδικείο υπογράμμισε, στη σκέψη 169 της αναιρεσιβαλλομένης αποφάσεως, ότι από το άρθρο 8, παράγραφος 4, του κανονισμού 40/94 δεν προκύπτει ότι ο ανακόπτων οφείλει να αποδείξει ότι το επίμαχο σημείο χρησιμοποιούνταν προ της υποβολής της αιτήσεως καταχωρίσεως κοινοτικού σήματος, αλλά ότι μπορεί το πολύ να ζητηθεί να αποδειχθεί, όπως ζητείται στην περίπτωση των προγενέστερων σημάτων, τούτο δε προς αποφυγή των χρήσεων του προγενέστερου δικαιώματος που προκαλούνται αποκλειστικά από διαδικασία ανακοπής, ότι το επίμαχο σημείο χρησιμοποιούνταν προ της δημοσιεύσεως της αιτήσεως καταχωρίσεως κοινοτικού σήματος στο *Δελτίο κοινοτικών σημάτων*.

57 Στις σκέψεις 170 έως 172 της αναιρεσιβαλλομένης αποφάσεως, το Πρωτοδικείο εξέτασε τα έγγραφα που προσκόμισε η Budvar και, αφού διαπίστωσε ότι αφορούσαν χρήση του σημείου προ της δημοσιεύσεως της αιτήσεως καταχωρίσεως του επίμαχου σήματος, κατέληξε, στη σκέψη 173 της ίδιας αποφάσεως, ότι τα έγγραφα αυτά, εφόσον διέθεταν αποδεικτική ισχύ, μπορούσαν να αποδείξουν τη «χρήση» του επίμαχου σημείου στις συναλλαγές.

58 Επί της ουσίας, το Πρωτοδικείο έκρινε, στη σκέψη 175 της αναιρεσιβαλλομένης αποφάσεως, ότι μια ένδειξη γεωγραφικής προελεύσεως προϊόντος μπορεί να χρησιμοποιηθεί, όπως ένα σήμα, στις συναλλαγές, χωρίς τούτο να σημαίνει, εντούτοις, ότι η συγκεκριμένη ονομασία χρησιμοποιείται «ως σήμα» και, συνεπώς, παύει να επιτελεί την πρωταρχική λειτουργία της.

59 Επιπλέον, το Πρωτοδικείο έκρινε, στη σκέψη 176 της αναιρεσιβαλλομένης αποφάσεως, ότι η αποδεικτική ισχύς των εγγράφων που αφορούν δωρεάν πραγματοποιηθείσες παραδόσεις δεν μπορούσε να αμφισβητηθεί εφόσον επρόκειτο για παραδόσεις αγαθών που πραγματοποιήθηκαν στο πλαίσιο εμπορικής δραστηριότητας, επιδιώκουσας οικονομικό όφελος, ήτοι την εξεύρεση νέων εμπορικών διεξόδων.

60 Κατά συνέπεια, στη σκέψη 178 της αναιρεσιβαλλομένης αποφάσεως, το Πρωτοδικείο δέχθηκε την αιτίαση της Budvar όσον αφορά την προϋπόθεση σχετικά με τη χρήση του επίμαχου σημείου στις συναλλαγές, όπως προβλέπεται στο άρθρο 8, παράγραφος 4, του κανονισμού 40/94.

61 Όσον αφορά, δεύτερον, την προϋπόθεση σχετικά με την ισχύ του επίμαχου σημείου, το Πρωτοδικείο υπενθύμισε, στη σκέψη 179 της αναιρεσιβαλλομένης αποφάσεως, ότι το τμήμα προσφυγών είχε θεωρήσει ότι τα σχετικά με τη χρήση του σημείου στη Γαλλία αποδεικτικά στοιχεία δεν επαρκούσαν για να αποδειχθεί η ύπαρξη δικαιώματος του οποίου η ισχύς δεν είναι μόνον τοπική.

62 Συναφώς, το Πρωτοδικείο έκρινε, στις σκέψεις 180 και 181 της αναιρεσιβαλλομένης αποφάσεως, ότι το τμήμα προσφυγών είχε επίσης πλανηθεί περί το δίκαιο, καθόσον η εν λόγω προϋπόθεση αφορά την ισχύ του επίμαχου σημείου, ήτοι τη γεωγραφική έκταση προστασίας του, και όχι το εύρος της χρήσεώς του. Επί του σημείου αυτού, το Πρωτοδικείο έκρινε ότι τα επίμαχα προγενέστερα δικαιώματα έχουν ισχύ που δεν είναι μόνο τοπική, λαμβανομένου υπόψη του γεγονότος ότι η δυνάμει του Διακανονισμού της Λισσαβώνας και των επίμαχων διμερών συνθηκών προστασία τους εκτείνεται πέραν της επικράτειας καταγωγής τους.

63 Το Πρωτοδικείο κατέληξε, στη σκέψη 182 της αναιρεσιβαλλομένης αποφάσεως, ότι η πρώτη αιτίαση στο πλαίσιο του δευτέρου σκέλους του μοναδικού λόγου ακυρώσεως ήταν βάσιμη.

64 Όσον αφορά τη δεύτερη αιτίαση του δευτέρου σκέλους του μοναδικού λόγου ακυρώσεως, που αφορά το αν η Budvar απέδειξε ότι τα επίμαχα σημεία τής παρείχαν το δικαίωμα να απαγορεύει τη χρήση ενός πλέον πρόσφατου σήματος κατά την έννοια του άρθρου 8, παράγραφος 4, στοιχείο β΄, του κανονισμού 40/94, το Πρωτοδικείο έκρινε, στη σκέψη 185 της αναιρεσιβαλλομένης αποφάσεως, ότι, λαμβανομένου υπόψη επίσης του άρθρου 74 του ίδιου κανονισμού, το βάρος της αποδείξεως το φέρει ο ανακόπτων.

65 Όσον αφορά τα εθνικά δικαιώματα που επικαλέστηκε η Budvar προς στήριξη της ανακοπής και προκειμένου να αποδείξει το υποστατό του δικαιώματος να απαγορεύει τη χρήση του όρου «BUD» ως σήματος, στη Γαλλία ή την Αυστρία, το Πρωτοδικείο, στη σκέψη 192 της αναιρεσιβαλλομένης αποφάσεως, έκρινε, πρώτον, ότι το τμήμα προσφυγών δεν μπορούσε να στηριχθεί αποκλειστικά σε ορισμένες δικαστικές αποφάσεις εκδοθείσες εντός αυτών των κρατών μελών για να συμπεράνει ότι η Budvar δεν είχε αποδείξει ότι το σημείο της παρείχε το δικαίωμα να απαγορεύει τη χρήση του πλέον πρόσφατου σήματος, καθόσον καμία από τις αποφάσεις αυτές δεν είχε αποκτήσει ισχύ δεδικασμένου.

66 Το Πρωτοδικείο, στην ίδια σκέψη 192, προσέθεσε ότι, για να εξακριβώσει αν η εν λόγω απόδειξη είχε προσκομισθεί, το τμήμα προσφυγών όφειλε να λάβει επίσης

υπόψη του τις διατάξεις της εθνικής νομοθεσίας που επικαλέσθηκε η Budvar, περιλαμβανομένων εκείνων του Διακανονισμού της Λισσαβώνας και της διμερούς συμβάσεως, και, ειδικότερα, όσον αφορά τη Γαλλία, πολλές διατάξεις του αγροτικού κώδικα, του κώδικα προστασίας του καταναλωτή, καθώς και του κώδικα πνευματικής ιδιοκτησίας, και, όσον αφορά την Αυστρία, τη νομική βάση όπως αυτή αναφέρεται στις προσφυγές που άσκησε η Budvar δυνάμει των προβαλλομένων διατάξεων της εθνικής νομοθεσίας, ήτοι το άρθρο 9 της διμερούς συμβάσεως και τις διατάξεις της αυστριακής νομοθεσίας περί σημάτων και αθέμιτου ανταγωνισμού.

67 Δεύτερον, όσον αφορά την Αυστρία, το Πρωτοδικείο υπενθύμισε, στη σκέψη 193 της αναιρεσιβαλλομένης αποφάσεως, ότι το τμήμα προσφυγών είχε αναφέρει ότι η απόφαση του Oberlandesgericht Wien (Αυστρία) της 21ης Απριλίου 2005 είχε κρίνει ότι ο όρος «bud» δεν αποτελεί τοπωνύμιο και ότι δεν προσλαμβάνεται από τους Τσέχους καταναλωτές ως δηλωτικός μιας μπίρας της πόλεως České Budějovice και ότι, κατά το εν λόγω τμήμα, η δικαστική αυτή απόφαση στηριζόταν σε σχετικές με πραγματικά περιστατικά διαπιστώσεις, οι οποίες ήταν μάλλον απίθανο να αναθεωρηθούν από δικαστήριο τελευταίου βαθμού.

68 Το Πρωτοδικείο όμως διαπίστωσε, στην ίδια σκέψη 193, ότι από τη δικογραφία προέκυπτε ότι η εν λόγω απόφαση του Oberlandesgericht Wien είχε ακριβώς αναιρεθεί από το Oberster Gerichtshof (Αυστρία) με απόφαση της 29ης Νοεμβρίου 2005, ήτοι πριν από την έκδοση των επίδικων αποφάσεων, με το σκεπτικό ότι είχε διαπιστωθεί αποκλειστικά ότι, στην Τσεχική Δημοκρατία, η ονομασία «BUD» δεν συσχετιζόταν με καμία συγκεκριμένη περιοχή ή τοποθεσία, ενώ έπρεπε να ελεγχθεί αν οι Τσέχοι καταναλωτές ερμηνεύουν την ονομασία αυτή, όταν σχετίζεται με τη μπίρα, ως δηλούσα ένα τόπο ή μια περιοχή.

69 Συναφώς, το Πρωτοδικείο έκρινε, στην ίδια αυτή σκέψη 193, ότι, λαμβανομένου υπόψη του γεγονότος ότι, με το υπόμνημά της απαντήσεως ενώπιον του τμήματος προσφυγών, η Budvar είχε προσκομίσει αντίγραφο του δικογράφου του ενδίκου μέσου που άσκησε ενώπιον του Oberster Gerichtshof, το τμήμα προσφυγών είχε τη δυνατότητα να ενημερωθεί από τους διαδίκους ή με οποιοδήποτε άλλο μέσο σχετικά με την έκβαση της δίκης ενώπιον αυτού του εθνικού δικαστηρίου.

70 Επί του σημείου αυτού, το Πρωτοδικείο υπενθύμισε, επίσης στη σκέψη 193 της αναιρεσιβαλλομένης αποφάσεως, ότι το ΓΕΕΑ πρέπει να ενημερώνεται αυτεπαγγέλτως, χρησιμοποιώντας τα μέσα που κρίνει αναγκαία προς τον σκοπό αυτό, σχετικά με το εθνικό δίκαιο του οικείου κράτους μέλους, αν οι πληροφορίες αυτές είναι αναγκαίες για την εκτίμηση των προϋποθέσεων εφαρμογής κάποιου σχετικού λόγου απαραδέκτου και, ιδίως, όσον αφορά την εκτίμηση του υποστατού των προβληθέντων πραγματικών περιστατικών και της αποδεικτικής ισχύος των προσκομισθέντων στοιχείων. Κατά το Πρωτοδικείο, ο περιορισμός της διενεργούμενης από το ΓΕΕΑ εξετάσεως των πραγματικών περιστατικών δεν αποκλείει, πράγματι, ότι αυτό μπορεί να λαμβάνει υπόψη, πέραν των πραγματικών περιστατικών που ρητώς προέβαλαν οι διάδικοι στη διαδικασία ανακοπής, παγκοίνως γνωστά πραγματικά περιστατικά, ήτοι περιστατικά τα οποία μπορούν να γίνουν γνωστά στον οποιονδήποτε ή μπορούν να γίνουν γνωστά από γενικώς προσιτές πηγές.

71 Τρίτον, όσον αφορά τη Γαλλία, το Πρωτοδικείο έκρινε, στη σκέψη 195 της αναιρεσιβαλλομένης αποφάσεως, ότι, αντιθέτως προς αυτό που είχε κρίνει το τμήμα προσφυγών, από το άρθρο 8, παράγραφος 4, του κανονισμού 40/94 δεν προκύπτει ότι ο ανακόπτων υποχρεούται να αποδείξει ότι έχει ήδη απαγορεύσει τη χρήση του πλέον πρόσφατου σήματος, πράγμα το οποίο η Budvar δεν θα μπορούσε να πράξει, αλλά οφείλει μόνο να αποδείξει ότι διαθέτει ένα τέτοιο δικαίωμα.

72 Στη σκέψη 196 της αναιρεσιβαλλομένης αποφάσεως, το Πρωτοδικείο προσέθεσε ότι, αντιθέτως προς ό,τι είχε αναφέρει το τμήμα προσφυγών, το tribunal de grande instance του Στρασβούργου δεν είχε, με απόφαση της 30ής Ιουνίου 2004, κηρύξει ανίσχυρη την καταχωρισθείσα δυνάμει του Διακανονισμού της Λισσαβώνας ονομασία προελεύσεως «bud», καθόσον το δικαστήριο αυτό αναφέρει σαφώς ότι το ανίσχυρο αφορά μόνον τα «αποτελέσματα» της ονομασίας προελεύσεως «bud» στο γαλλικό έδαφος, σύμφωνα με τις σχετικές διατάξεις του εν λόγω Διακανονισμού. Το Πρωτοδικείο υπενθύμισε, επίσης, ότι, κατά της εν λόγω δικαστικής αποφάσεως, είχε ασκηθεί έφεση και ότι αυτή είχε ανασταλτικό αποτέλεσμα.

73 Το Πρωτοδικείο έκρινε, στη σκέψη 199 της αναιρεσιβαλλομένης αποφάσεως, ότι το τμήμα προσφυγών είχε πλανηθεί περί το δίκαιο, διότι δεν έλαβε υπόψη του όλα τα κρίσιμα πραγματικά και νομικά στοιχεία, προκειμένου να διαπιστώσει αν, βάσει του άρθρου 8, παράγραφος 4, στοιχείο β΄, του κανονισμού 40/94, το δίκαιο του οικείου κράτους μέλους παρείχε στη Budvar το δικαίωμα να απαγορεύει τη χρήση του πλέον πρόσφατου σήματος.

74 Το Πρωτοδικείο, κατόπιν των προεκτεθέντων, κατέληξε, στη σκέψη 201 της αναιρεσιβαλλομένης αποφάσεως, ότι το δεύτερο σκέλος του μοναδικού λόγου ακυρώσεως ήταν βάσιμο και, συνεπώς, δέχθηκε τον μοναδικό λόγο ακυρώσεως και την προσφυγή στο σύνολό της.

75 Επομένως, το Πρωτοδικείο ακύρωσε, με τη σκέψη 202 της αναιρεσιβαλλομένης αποφάσεως, τις επίδικες αποφάσεις.

Η διαδικασία ενώπιον του Δικαστηρίου και τα αιτήματα των διαδίκων

76 Με την αίτησή της αναιρέσεως, η Anheuser-Busch ζητεί από το Δικαστήριο:

— να αναιρέσει την αναιρεσιβαλλόμενη απόφαση, εξαιρουμένου του σημείου 1 του διατακτικού της·

— κυρίως, να αποφανθεί οριστικώς επί της διαφοράς απορρίπτοντας την πρωτοδίκως ασκηθείσα προσφυγή ή, επικουρικώς, να αναπέμψει την υπόθεση στο Γενικό Δικαστήριο, και

— να καταδικάσει την Budvar στα δικαστικά έξοδα.

77 Η Budvar ζητεί από το Δικαστήριο:

— να απορρίψει την αίτηση αναιρέσεως και

— να καταδικάσει την Anheuser-Busch στα δικαστικά έξοδα.

78 Το ΓΕΕΑ ζητεί από το Δικαστήριο:

— να αναιρέσει την αναιρεσιβαλλόμενη απόφαση και

— να καταδικάσει την Budvar στα δικαστικά έξοδα.

Επί της αιτήσεως αναιρέσεως

79 Προς στήριξη της αιτήσεως αναιρέσεως, η Anheuser-Busch προβάλλει δύο λόγους αναιρέσεως. Ο πρώτος λόγος, που έχει τρία σκέλη, αντλείται από την παράβαση του άρθρου 8, παράγραφος 4, του κανονισμού 40/94. Ο δεύτερος λόγος αντλείται από παράβαση του συνδυασμού των διατάξεων των άρθρων 8, παράγραφος 4, και 74, παράγραφος 1, του ίδιου κανονισμού.

80 Το ΓΕΕΑ δηλώνει ότι υποστηρίζει την αίτηση αναιρέσεως και προβάλλει δύο λόγους αναιρέσεως, που αντλούνται από την παράβαση των άρθρων, αντιστοίχως, 8, παράγραφος 4, και 74, παράγραφος 1, του εν λόγω κανονισμού.

Επί του πρώτου λόγου αναιρέσεως, που αντλείται από παράβαση του άρθρου 8, παράγραφος 4, του κανονισμού 40/94

Επί του πρώτου σκέλους του πρώτου λόγου αναιρέσεως

— Επιχειρήματα των διαδίκων

81 Με το πρώτο σκέλος του πρώτου λόγου αναιρέσεως, η Anheuser-Busch υποστηρίζει ότι το Πρωτοδικείο πλανήθηκε περί το δίκαιο θεωρώντας ότι το τμήμα προσφυγών δεν ήταν αρμόδιο να καθορίσει αν η Budvar είχε αποδείξει το κύρος των προγενέστερων δικαιωμάτων που είχε προβάλει βάσει του άρθρου 8, παράγραφος 4, του κανονισμού 40/94, μολονότι το κύρος αυτό μπορούσε να αμφισβητηθεί σοβαρά.

82 Στο πλαίσιο διαδικασίας ανακοπής στηριζόμενης σε «δικαιώματα» κατά την έννοια του άρθρου 8, παράγραφος 4, του κανονισμού 40/94, το ΓΕΕΑ θα έπρεπε να καθορίσει αν τα δικαιώματα αυτά υφίστανται πράγματι, αν ισχύουν και αν μπορούν να προβληθούν κατά αιτήσεως καταχωρίσεως του επίμαχου σήματος, πράγμα που ορθώς έπραξε το τμήμα προσφυγών.

83 Το βάρος της αποδείξεως ότι οι προϋποθέσεις αυτές πληρούνται το φέρει εξάλλου ο ανακόπτων, όπως τούτο επιβεβαιώνεται από τα άρθρα 43, παράγραφος 5, και 45 του κανονισμού 40/94.

84 Εν προκειμένω, το τμήμα προσφυγών στηρίχθηκε σε πλείονες δικαστικές αποφάσεις, απρόσβλητες όσον αφορά την Ιταλική Δημοκρατία και την Πορτογαλική Δημοκρατία και όχι ακόμη απρόσβλητες όσον αφορά τη Γαλλική Δημοκρατία και τη Δημοκρατία της Αυστρίας, από τις οποίες απέρρεε, όσον αφορά τα δύο πρώτα προαναφερθέντα κράτη μέλη, ότι η επίμαχη ονομασία είχε ακυρωθεί και, όσον αφορά τα δύο άλλα κράτη μέλη, ότι δεν ίσχυε το επίμαχο προγενέστερο δικαίωμα.

85 Όσον αφορά τις αποφάσεις που εκδόθηκαν στα δύο τελευταία αυτά κράτη μέλη, η Anheuser-Busch προσκόμισε πολλά στοιχεία από τα οποία αποδεικνύεται ότι η επίμαχη ονομασία δεν μπορούσε να θεωρηθεί ότι συνιστούσε ονομασία προελεύσεως, ούτε καν γεωγραφική ένδειξη, ανατρέποντας κατ' αυτόν τον τρόπο το τεκμήριο της υπάρξεως τέτοιου προγενέστερου δικαιώματος απορρέοντος από την καταχώρισή της. Εναπέκειτο εν συνεχεία στην Budvar να αποδείξει την ύπαρξη των εθνικών δικαιωμάτων τα οποία προέβαλλε. Το τμήμα προσφυγών όμως, αφού εξέτασε τα αποδεικτικά στοιχεία που προσκόμισε η Budvar, θεώρησε ότι η τελευταία αυτή δεν είχε προσκομίσει την απόδειξη αυτή.

86 Τέλος, η Anheuser-Busch προσάπτει στο Πρωτοδικείο ότι στηρίχθηκε σε μια αναλογία μεταξύ του άρθρου 8, παράγραφος 4, του κανονισμού 40/94 και της παραγράφου 1 του ίδιου άρθρου, που αφορά ανακοπή στηριζόμενη σε προγενέστερο σήμα και στο πλαίσιο της οποίας, όπως προκύπτει από πάγια νομολογία του Πρωτοδικείου, το ΓΕΕΑ δεν ελέγχει το κύρος του προγενέστερου σήματος.

87 Μια τέτοια αναλογία όμως είναι αβάσιμη. Συγκεκριμένα, οι δύο εν λόγω διατάξεις περιέχουν ανεξάρτητους και διαφορετικούς σχετικούς λόγους απαραδέκτου. Εθνικό σήμα συνιστά λόγο απαραδέκτου εκ της καταχωρίσεώς του και μόνον, καθόσον οι νομοθεσίες των κρατών μελών περί σήματος έχουν εναρμονισθεί με την οδηγία 89/104. Αντιθέτως, τούτο δεν ισχύει όσον αφορά τα «δικαιώματα» τα οποία αφορά το άρθρο 8, παράγραφος 4, του κανονισμού 40/94, δεδομένου ότι για τα δικαιώματα αυτά δεν έχει ληφθεί κανένα μέτρο εναρμονίσεως.

88 Η Budvar υπενθυμίζει ότι ο κανονισμός 40/94 δεν απονέμει στο ΓΕΕΑ, ως Οργανισμό της Ευρωπαϊκής Ένωσης, την εξουσία καταχωρίσεως ή ακυρώσεως εθνικών σημάτων. Όπως όμως προβλέπει επίσης η ενδέκατη αιτιολογική σκέψη του εν λόγω κανονισμού, δεν μπορούν να αναγνωρίζονται αρμοδιότητες στο ΓΕΕΑ αν αυτό δεν προβλέπεται ρητά στο παράγωγο δίκαιο και αν η Συνθήκη ΕΚ δεν επιτρέπει τη χορήγηση τέτοιας αρμοδιότητας.

89 Ορθώς συνεπώς το Πρωτοδικείο αρνήθηκε να αναγνωρίσει στο ΓΕΕΑ την αρμοδιότητα να αποφαίνεται επί του κύρους εθνικού σήματος προβαλλομένου προς στήριξη ανακοπής. Η αρχή αυτή, την οποία επίσης καθιερώνει η πέμπτη αιτιολογική σκέψη του κανονισμού 40/94, εφαρμόζεται απολύτως επί των δικαιωμάτων που ανακόπτων προβάλλει δυνάμει του άρθρου 8, παράγραφος 4, του κανονισμού αυτού.

— Εκτίμηση του Δικαστηρίου

90 Η Anheuser-Busch υποστηρίζει, κατ' ουσίαν, ότι το Πρωτοδικείο πλανήθηκε περί το δίκαιο, κρίνοντας ότι το τμήμα προσφυγών παρέβη το άρθρο 8, παράγραφος 4, του κανονισμού 40/94, στον βαθμό που θεώρησε ότι η ένδειξη γεωγραφικής προελεύσεως «Bud», όπως προστατεύεται δυνάμει του Διακανονισμού της Λισσαβώνας και των επίμαχων διμερών συνθηκών, δεν μπορούσε να χαρακτηρισθεί ονομασία προελεύσεως, ούτε καν έμμεση ένδειξη γεωγραφικής προελεύσεως, και ότι δεν μπορούσε να ευδοκιμήσει, βάσει της διατάξεως αυτής, ανακοπή στηριζόμενη στα δικαιώματα αυτά που παρουσιάστηκαν ως ονομασία προελεύσεως, χωρίς όμως στην πραγματικότητα να αποτελούν τέτοια ονομασία.

91 Συναφώς, το Πρωτοδικείο διαπίστωσε, στις σκέψεις 87 και 98 της αναιρεσιβαλλομένης αποφάσεως, ότι, κατά τον χρόνο εκδόσεως των επίδικων αποφάσεων, οι εκκρεμείς ένδικες διαδικασίες στη Γαλλία και στην Αυστρία που αφορούσαν το κύρος, αντιστοίχως, της ονομασίας προελεύσεως «bud», όπως προστατεύεται στη Γαλλία

δυνάμει του Διακανονισμού της Λισσαβώνας, και της ονομασίας «bud», όπως προστατεύεται στην Αυστρία από τις επίμαχες διμερείς συνθήκες, δεν είχαν καταλήξει στην έκδοση οριστικής και απρόσβλητης με ένδικο μέσο αποφάσεως.

92 Αφού διαπίστωσε έτσι ότι τα αποτελέσματα των προβληθέντων προγενέστερων δικαιωμάτων δεν είχαν ακυρωθεί οριστικώς εντός των δύο αυτών κρατών μελών και ότι τα δικαιώματα αυτά εξακολουθούσαν να ισχύουν κατά την έκδοση των επίδικων αποφάσεων, το Πρωτοδικείο κατέληξε, στις σκέψεις 90 και 98 της αναιρεσιβαλλομένης αποφάσεως, ότι το τμήμα προσφυγών έπρεπε να συνεκτιμήσει τα προβληθέντα προγενέστερα δικαιώματα, χωρίς να μπορεί να αμφισβητήσει τον χαρακτηρισμό των δικαιωμάτων αυτών.

93 Αποφαινόμενο κατ' αυτό τον τρόπο, το Πρωτοδικείο ουδόλως πλανήθηκε περί το δίκαιο.

94 Συγκεκριμένα, για να μπορεί ο ανακόπτων, βάσει του άρθρου 8, παράγραφος 4, του κανονισμού 40/94, να εμποδίσει την καταχώριση κοινοτικού σήματος, πρέπει και αρκεί, κατά τον χρόνο της εκ μέρους του ΓΕΕΑ εξακριβώσεως της συνδρομής όλων των προϋποθέσεων της ανακοπής, να μπορεί να προβληθεί η ύπαρξη προγενέστερου δικαιώματος το οποίο δεν έχει ακυρωθεί με δικαστική απόφαση που έχει καταστεί απρόσβλητη.

95 Υπό τις προϋποθέσεις αυτές, καίτοι εναπόκειται στο ΓΕΕΑ, όταν αποφαίνεται επί ανακοπής στηριζομένης στο εν λόγω άρθρο 8, παράγραφος 4, να λαμβάνει υπόψη τις αποφάσεις των δικαστηρίων των οικείων κρατών μελών που αφορούν το κύρος ή τον χαρακτηρισμό των διεκδικούμενων προγενέστερων δικαιωμάτων, προκειμένου να βεβαιώνεται ότι τα δικαιώματα αυτά εξακολουθούν να παράγουν τα αποτελέσματα που απαιτούνται από τη διάταξη αυτή, εντούτοις δεν είναι αρμόδιο να υποκαθιστά τη δική του εκτίμησή στην εκτίμηση των αρμόδιων εθνικών δικαστηρίων, εξουσία την οποία εξάλλου δεν του παρέχει ο κανονισμός 40/94.

96 Εν προκειμένω, όπως έκρινε το Πρωτοδικείο, το τμήμα προσφυγών, όταν αποφάνθηκε επί των ανακοπών που άσκησε η Budvar, μπορούσε να διαπιστώσει ότι τα προγενέστερα δικαιώματα που προβλήθηκαν βάσει του άρθρου 8, παράγραφος 4, του κανονισμού 40/94 δεν είχαν κηρυχθεί ανίσχυρα με απρόσβλητες δικαστικές αποφάσεις.

97 Η ύπαρξη των προβληθέντων από την Budvar προγενέστερων δικαιωμάτων, σχετικά με την ονομασία «BUD», μπορούσε επιπλέον να διαπιστωθεί εύκολα από το τμήμα προσφυγών κατά τον χρόνο κατά τον οποίο το τμήμα αυτό αποφάνθηκε επί των εν λόγω ανακοπών, καθόσον την ύπαρξη αυτή πιστοποιούσε η καταχώριση της ονομασίας αυτής δυνάμει του Διακανονισμού της Λισσαβώνας με ισχύ, μεταξύ άλλων, στη Γαλλία, και η εγγραφή της εν λόγω ονομασίας στον περιεχόμενο στη διμερή συμφωνία κατάλογο των ονομασιών που ισχύουν στην Αυστρία. Όπως τόνισε ο γενικός εισαγγελέας στη σκέψη 58 των προτάσεών του, το γεγονός ότι η καταχώριση αυτή και η εν λόγω εγγραφή στον κατάλογο εξακολουθούσαν να υφίστανται κατά την ημερομηνία αυτή αρκούσε για να αποδειχθεί το κύρος των επίμαχων προγενέστερων δικαιωμάτων στο πλαίσιο της διαδικασίας ενώπιον του τμήματος προσφυγών.

98 Όσον αφορά το ζήτημα αν τα ως άνω προβληθέντα προγενέστερα δικαιώματα, ήτοι αυτά που αφορούν την ονομασία προελεύσεως «bud», όπως προστατεύεται δυνάμει του Διακανονισμού της Λισσαβώνας στη Γαλλία, και την ίδια αυτή ονομασία όπως προστατεύεται δυνάμει των επίμαχων διμερών συνθηκών στην Αυστρία, αποτελούν σημεία των οποίων μπορεί να γίνει επίκληση προς στήριξη ανακοπής ασκηθείσας δυνάμει του άρθρου 8, παράγραφος 4, του κανονισμού 40/94, λαμβανομένων υπόψη των όσων έκρινε το Δικαστήριο με την απόφασή του της 8ης Σεπτεμβρίου 2009, C-478/07, Budějovický Budvar (Συλλογή 2009, σ. I-7721), με την οποία διαπίστωσε ότι το καθεστώς προστασίας που προβλέπει ο κανονισμός (ΕΚ) 510/2006 του Συμβουλίου, της 20ής Μαρτίου 2006, για την προστασία των γεωγραφικών ενδείξεων και των ονομασιών προελεύσεως των γεωργικών προϊόντων και των τροφίμων (ΕΕ L 93, σ. 12), έχει εξαντλητικό χαρακτήρα, πρέπει να τονιστεί ότι το εν λόγω ζήτημα δεν συζητήθηκε ενώπιον του Πρωτοδικείου.

99 Κατά συνέπεια, το πρώτο σκέλος του πρώτου λόγου αναιρέσεως πρέπει να απορριφθεί.

Επί του δευτέρου και του τρίτου σκέλους του πρώτου λόγου αναιρέσεως

— Επιχειρήματα των διαδίκων

100 Με το δεύτερο σκέλος του πρώτου λόγου αναιρέσεως, η Anheuser-Busch προσάπτει στο Πρωτοδικείο, πρώτον, όσον αφορά την ποσότητα και την ποιότητα της χρήσεως σημείου, ότι έκρινε ότι η προϋπόθεση, που προβλέπει το άρθρο 8, παράγραφος 4, του κανονισμού 40/94, κατά την οποία ένα «άλλο σημείο» κατά την έννοια της διατάξεως αυτής πρέπει να «χρησιμοποιείται στις συναλλαγές», πρέπει να νοείται υπό την έννοια ότι αφορά κάθε εμπορική χρήση, έστω και περιορισμένη, υπό την προϋπόθεση ότι η χρήση αυτή δεν πραγματοποιείται αμιγώς στον τομέα του ιδιωτικού βίου, συμπεριλαμβανομένης της χρήσεως γεωγραφικής ενδείξεως ως σήματος, ακόμη δε και της χρήσεως στο πλαίσιο δωρεών παραδόσεων.

101 Η Anheuser-Busch υποστηρίζει ότι το τμήμα προσφυγών είχε ορθώς θεωρήσει ότι έπρεπε, τουλάχιστον, να θεωρηθεί η εν λόγω προϋπόθεση ως ισοδύναμη με εκείνη της ουσιαστικής χρήσεως που περιέχεται στα άρθρα 15 και 43, παράγραφοι 2 και 3, του κανονισμού 40/94 και η οποία νοείται ως απαιτούσα την πραγματική χρήση σήματος στην αγορά για τα προϊόντα και τις υπηρεσίες για τις οποίες το σήμα αυτό προστατεύεται, σε αντίθεση προς μια απλή εσωτερική ή συμβολική χρήση αποσκοπούσα μόνο στη διατήρηση των σχετικών με το σήμα δικαιωμάτων, με δεδομένο ότι η ουσιαστική αυτή χρήση πρέπει να πραγματοποιείται τηρουμένης της ουσιαστικής λειτουργίας του σήματος που συνίσταται στο να εγγυάται στον καταναλωτή ή στον τελικό χρήστη την ταυτότητα της προελεύσεως των προϊόντων και των υπηρεσιών.

102 Αν μια τέτοια προϋπόθεση δεν εφαρμοζόταν στο πλαίσιο του άρθρου 8, παράγραφος 4, του κανονισμού 40/94, δυνάμει της αυτοτελούς προϋποθέσεως του δικαίου της Ένωσης σχετικά με τη «χρήση στις συναλλαγές», ο κανονισμός αυτός θα επέβαλλε, προκειμένου προγενέστερο κοινοτικό σήμα να μπορεί να εμποδίσει αίτηση καταχωρίσεως σήματος υποβληθείσα δυνάμει του άρθρου 8, παράγραφος 1, του εν

λόγω κανονισμού, σχετικές με τη χρήση απαιτήσεις αυστηρότερες από αυτές που προβλέπονται για προγενέστερο δικαίωμα εμπίπτον στην παράγραφο 4 του ίδιου άρθρου, ενώ, σε αντίθεση προς το δίκαιο των σημάτων, ένα τέτοιο δικαίωμα δεν αποτέλεσε αντικείμενο καμιάς εναρμονίσεως.

103 Αντίθετα προς το τμήμα προσφυγών, το Πρωτοδικείο δεν έλαβε υπόψη τον σκοπό της νόμιμης προϋποθέσεως περί της χρήσεως. Για να διαπιστωθεί όμως παράβαση του άρθρου 9, παράγραφος 1, του κανονισμού 40/94, οι σχετικές με τη χρήση απαιτήσεις θα έπρεπε να είναι μικρότερες από αυτές που αφορούν τη διατήρηση του σήματος σύμφωνα με τα άρθρα 15 και 43, παράγραφοι 2 και 3, του εν λόγω κανονισμού. Οι αυστηρότερες απαιτήσεις θα έπρεπε ωστόσο να εφαρμόζονται για τη δημιουργία ενός δικαιώματος, όπως το δικαίωμα ανακοπής που προβλέπει το άρθρο 8, παράγραφος 4, του ιδίου κανονισμού, δεδομένου ότι το τελευταίο αυτό δικαίωμα μπορεί να δικαιολογήσει την άρνηση καταχωρίσεως κοινοτικού σήματος.

104 Η Anheuser-Busch προσάπτει επίσης στο Πρωτοδικείο ότι έλαβε υπόψη παραδόσεις που πραγματοποίησε η Budvar εξαιρετικά περιορισμένων ποσοτήτων και δωρεάν στη διάρκεια χρονικού διαστήματος τεσσάρων ετών. Οι παραδόσεις αυτές δεν μπορούν να θεωρηθούν ουσιαστική χρήση με βάση τη νομολογία σχετικά με αυτή την προϋπόθεση περί της χρήσεως (βλ. απόφαση της 15ης Ιανουαρίου 2009, C-495/07, Silberquelle, Συλλογή 2009, σ. I-137).

105 Η Anheuser-Busch προσάπτει επίσης στο Πρωτοδικείο ότι έκρινε ότι δεν ασκεί επιρροή το αν, στο πλαίσιο του άρθρου 8, παράγραφος 4, του κανονισμού 40/94, το σημείο χρησιμοποιήθηκε ως σημείο ή ως ονομασία προελεύσεως, ή ακόμη και ως γεωγραφική ένδειξη.

106 Όπως η χρήση του σήματος, για να χαρακτηριστεί ουσιαστική, πρέπει να έχει γίνει σύμφωνα με τη βασική του λειτουργία, έτσι και η χρήση μιας ονομασίας προελεύσεως ή μιας γεωγραφικής ενδείξεως επί της οποίας προβάλλεται προγενέστερο δικαίωμα σύμφωνα με το άρθρο 8, παράγραφος 4, θα πρέπει να γίνεται σύμφωνα με τη βασική λειτουργία των σημείων αυτών, που συνίσταται στο να διασφαλίζουν στους καταναλωτές ότι τα σχετικά προϊόντα έχουν τη συγκεκριμένη γεωγραφική προέλευση και τις ιδιότητες που προσιδιάζουν σ' αυτά.

107 Η Budvar υποστηρίζει, αντιθέτως, ότι η έννοια της χρήσεως στις συναλλαγές, κατά το άρθρο 8, παράγραφος 4, του κανονισμού 40/94, δεν ενέχει καμία αναφορά στην ουσιαστική χρήση και πρέπει να νοείται ως ποιοτικό και όχι ποσοτικό κριτήριο, καθόσον η έννοια αυτή, όπως διαλαμβάνεται επίσης στα άρθρα 9 και 12 του εν λόγω κανονισμού, καθώς και στα άρθρα 5 και 6 της οδηγίας 89/104, καθορίζει τις δραστηριότητες για τις οποίες ένα σήμα προστατεύεται σε σχέση με τις δραστηριότητες για τις οποίες δεν τυγχάνει προστασίας.

108 Στη σκέψη 165 όμως της αναιρεσιβαλλομένης αποφάσεως, το Πρωτοδικείο ορθώς δέχθηκε την ερμηνεία αυτής της εννοίας της χρήσεως η οποία έχει καθιερωθεί από πάγια νομολογία του Δικαστηρίου και του Πρωτοδικείου, ήτοι την ερμηνεία κατά την οποία η χρήση πρέπει μόνον να εντάσσεται «στο πλαίσιο εμπορικής δραστηριότητας που επιδιώκει οικονομικά οφέλη, και όχι στον τομέα του ιδιωτικού βίου». Για λόγους ασφαλείας δικαίου, όταν η ίδια έννοια περιλαμβάνεται σε διαφορετικές διατάξεις, η έννοια αυτή θα πρέπει να ερμηνεύεται κατά τον ίδιο τρόπο.

109 Τα προγενέστερα δικαιώματα που δεν αποτελούν σήματα και τα οποία αφορά το άρθρο 8, παράγραφος 4, του κανονισμού 40/94 και, με παρόμοια διατύπωση, το άρθρο 4, παράγραφος 4, στοιχείο β΄, της οδηγίας 89/104, ποικίλλουν τόσο πολύ που δεν είναι δυνατόν να καθοριστούν τα ελάχιστα χαρακτηριστικά στα οποία τα δικαιώματα αυτά πρέπει να ανταποκρίνονται για να μπορούν να προβληθούν στο πλαίσιο ανακοπής κατά μεταγενέστερου σήματος. Αυτός είναι ο λόγος για τον οποίο, στις εν λόγω διατάξεις, επιβάλλεται μια πρόσθετη προϋπόθεση, που επιτάσσει στον δικαιούχο του μη καταχωρισθέντος σήματος ή του σημείου να αποδεικνύει ότι είναι σε θέση να απαγορεύσει τη χρήση του πλέον πρόσφατου σήματος δυνάμει του δικαιώματος το οποίο επικαλείται.

110 Όσον αφορά επιπλέον τις δωρεάν παραδόσεις μπίρας στη Γαλλία υπό την ονομασία «BUD», η Budvar υποστηρίζει ότι η προπαρατεθείσα απόφαση Silberquelle δεν μπορεί να μεταφερθεί σε μια περίπτωση όπως η υπό κρίση, καθόσον η απόφαση αυτή αφορούσε μια προϋπόθεση σχετική όχι με τη χρήση του σημείου «στις συναλλαγές», αλλά με την «ουσιαστική χρήση» κατά την έννοια των άρθρων 10, παράγραφος 1, και 12, παράγραφος 1, της οδηγίας 89/104.

111 Όσον αφορά το επιχείρημα ότι το Πρωτοδικείο θα έπρεπε να ελέγξει αν η Budvar είχε αποδείξει τη χρήση του επίμαχου σημείου ως ονομασίας προελεύσεως ή γεωγραφικής ενδείξεως και όχι ως σήματος, η Budvar φρονεί ότι το άρθρο 8, παράγραφος 4, του κανονισμού 40/94 δεν επιβάλλει μια τέτοια προϋπόθεση για να μπορεί να ευδοκιμήσει η επίκληση του προγενέστερου δικαιώματος και ζητεί για τον λόγο αυτό την επιβεβαίωση των σκέψεων 174 και 175 της αναιρεσιβαλλομένης αποφάσεως. Εν πάση περιπτώσει, το ζήτημα αν, εν προκειμένω, η Budvar χρησιμοποίησε το σημείο αυτό ως ονομασία προελεύσεως ή ως σήμα συνιστά πραγματικό ζήτημα που εμπίπτει αποκλειστικά στην εκτίμηση του Πρωτοδικείου.

112 Στο πλαίσιο του δεύτερου σκέλους του πρώτου λόγου αναιρέσεως, η Anheuser-Busch υποστηρίζει, δεύτερον, σχετικά με το έδαφος που έχει σημασία όσον αφορά την απόδειξη της χρήσεως του επίμαχου σημείου στις συναλλαγές, ότι το Πρωτοδικείο παραβίασε την αρχή της εδαφικότητας και ερμήνευσε εσφαλμένα το άρθρο 8, παράγραφος 4, του κανονισμού 40/94 κρίνοντας, στη σκέψη 167 της αναιρεσιβαλλομένης αποφάσεως, ότι, για να καθοριστεί η ύπαρξη χρήσεως στις συναλλαγές, μπορούσαν να ληφθούν υπόψη αποδείξεις αφορώσες τα εδάφη και άλλων κρατών μελών πέραν αυτού εντός του οποίου προβάλλεται το δικαίωμα βάσει της διατάξεως αυτής.

113 Μια τέτοια προϋπόθεση μπορούσε να αφορά μόνο τη χρήση του σημείου στο έδαφος εντός του οποίου προβάλλεται η προστασία του εν λόγω σημείου.

114 Τούτο απορρέει, μεταξύ άλλων, από την αρχή της εδαφικότητας, η οποία αποτελεί θεμελιώδη αρχή των δικαιωμάτων πνευματικής ιδιοκτησίας. Συνεπώς, οι πράξεις που αποδεικνύουν τη χρήση του προγενέστερου σημείου πρέπει να αφορούν τα συγκεκριμένα οικεία εδάφη, εν προκειμένω αυτά της Γαλλικής Δημοκρατίας ή της Δημοκρατίας της Αυστρία, και πρέπει να εξετάζονται χωριστά για έκαστο των εδαφών αυτών.

115 Σε αντίθετη περίπτωση, τα μη εναρμονισθέντα δικαιώματα τα οποία αφορά το άρθρο 8, παράγραφος 4, του κανονισμού 40/94 θα τύγχαναν καλλίτερης αντιμετωπίσεως απ' ό,τι τα δικαιώματα που έχουν αποτελέσει αντικείμενο εναρμονίσεως, δεδομένου ότι είναι αναμφισβήτητο ότι τα τελευταία αυτά παρέχουν τη δυνατότητα να εμποδίσουν αίτηση καταχωρίσεως κοινοτικού σήματος μόνον εφόσον αποτελούν αντικείμενο ουσιαστικής χρήσεως στο έδαφος του κράτους μέλους εντός του οποίου προστατεύονται, καθόσον η χρήση εντός άλλου κράτους μέλους δεν μπορεί να ληφθεί υπόψη.

116 Επί του σημείου αυτού, το ΓΕΕΑ υπερασπίζεται την ίδια θέση, ήτοι ότι το έδαφος που ασκεί επιρροή για την απόδειξη της χρήσεως του επίμαχου σημείου στις συναλλαγές κατά την έννοια της εν λόγω διατάξεως είναι αποκλειστικά εκείνο εντός του οποίου προβάλλεται η ύπαρξη προστασίας, ήτοι, εν προκειμένω, στη Γαλλία και στην Αυστρία. Τούτο προκύπτει από τη διατύπωση του άρθρου 8, παράγραφος 4, του κανονισμού 40/94, καθόσον, στην ίδια φράση, το άρθρο αυτό κάνει αναφορά στο «χρησιμοποιούμενο στις συναλλαγές» σημείο και στο «δίκαιο [...] που διέπει το σημείο αυτό.»

117 Η ορθή λύση δόθηκε με τη σκέψη 40 της αποφάσεως του Πρωτοδικείου της 24ης Μαρτίου 2009, T-318/06 έως T-321/06, Moreira da Fonseca κατά ΓΕΕΑ - General Óptica (GENERAL OPTICA) (Συλλογή 2009, σ. II-649), ήτοι η λύση κατά την οποία το έδαφος που έχει σημασία για να εξεταστεί η ισχύς των αποκλειστικών δικαιωμάτων είναι αυτό στο οποίο εφαρμόζεται έκαστος των νομικών κανόνων από τους οποίους πηγάζουν τα δικαιώματα αυτά.

118 Η Budvar υποστηρίζει, αντιθέτως, ότι το Πρωτοδικείο έκρινε ορθώς ότι, στο πλαίσιο του άρθρου 8, παράγραφος 4, του κανονισμού 40/94, δεν είναι αναγκαίο να αποδειχθεί η πραγματική χρήση προγενέστερου δικαιώματος στο έδαφος του κράτους μέλους εντός του οποίου το δικαίωμα αυτό τυγχάνει προστασίας, στον βαθμό που τα δικαιώματα που διαλαμβάνονται στη διάταξη αυτή μπορούν να προστατεύονται στο έδαφος αυτό χωρίς ουδέποτε να έχουν χρησιμοποιηθεί.

119 Η εν λόγω διάταξη δεν καθιστά υποχρεωτική την απόδειξη ούτε της ουσιαστικής χρήσεως του επίμαχου σημείου ούτε της χρήσεως του σημείου αυτού στο έδαφος εντός του οποίου τυγχάνει προστασίας.

120 Στο πλαίσιο του δεύτερου σκέλους του πρώτου λόγου αναιρέσεως, η Anheuser-Busch υποστηρίζει, τρίτον, όσον αφορά την περίοδο σε σχέση με την οποία πρέπει να αποδειχθεί η χρήση των προγενέστερων δικαιωμάτων, ότι το Πρωτοδικείο ερμήνευσε εσφαλμένα το άρθρο 8, παράγραφος 4, του κανονισμού 40/94 αρνούμενο να δεχθεί την ημερομηνία καταθέσεως των αιτήσεων καταχωρίσεως του σήματος ως την κρίσιμη ημερομηνία κατά την οποία πρέπει να αποδειχθεί η χρήση στις συναλλαγές και ότι έκρινε, στη σκέψη 169 της αναιρεσιβαλλομένης αποφάσεως, ότι αρκεί να αποδειχθεί η χρήση πριν από τη δημοσίευση της αιτήσεως καταχωρίσεως του σήματος στο *Δελτίο κοινοτικών σημάτων*.

121 Συναφώς, η Anheuser-Busch υποστηρίζει ότι όλες οι προϋποθέσεις που απαιτούνται προκειμένου ένα προγενέστερο δικαίωμα να μπορεί να προβληθεί δυνάμει ενός από τους σχετικούς λόγους απαραδέκτου που προβλέπει το άρθρο 8 του κανονισμού 40/94 πρέπει να πληρούνται κατά την ημερομηνία καταθέσεως της αιτήσεως καταχωρίσεως κατά της οποίας ασκήθηκε η ανακοπή, συμπεριλαμβανομένης, όσον αφορά την παράγραφο 4 του άρθρου αυτού, της προϋποθέσεως σχετικά με τη χρήση στις συναλλαγές. Κατά συνέπεια, κάθε απόδειξη που προσκομίζεται για να αποδειχθεί η χρήση αυτή πρέπει να είναι προγενέστερη της καταθέσεως της εν λόγω αιτήσεως ή της ημερομηνίας προτεραιότητας της αιτήσεως αυτής.

122 Η ερμηνεία αυτή επιβεβαιώνεται, σε παρόμοιο πλαίσιο, από τη νομολογία κατά την οποία η φήμη του προγενεστέρου σήματος που προβάλλεται από τον ανακόπτοντα δυνάμει του άρθρου 8, παράγραφος 5, του κανονισμού 40/94 πρέπει να έχει υπάρξει κατά την ημερομηνία καταθέσεως της αιτήσεως καταχωρίσεως του κοινοτικού σήματος κατά της οποίας ασκήθηκε η ανακοπή ή κατά την ημερομηνία της προβαλλόμενης προτεραιότητας (βλ., μεταξύ άλλων, απόφαση της 17ης Απριλίου 2008, C-108/07 P, Ferrero Deutschland κατά ΓΕΕΑ, Συλλογή 2008, σ. I-61, σκέψη 35), ενώ η διάταξη αυτή αναφέρεται μόνο στο προγενέστερο του σήματος και δεν απαιτεί ρητώς να είναι και η φήμη προγενέστερη.

123 Η νομολογία αυτή στηρίζεται επί της αρχής της προτεραιότητας, θεμελιώδους αρχής των δικαιωμάτων πνευματικής ιδιοκτησίας που τυγχάνει καθολικής αναγνωρίσεως, συμπεριλαμβανομένων των θεμελιωδών συνθηκών στον τομέα της πνευματικής ιδιοκτησίας, η οποία καθιερώνει την υπεροχή του προγενέστερου αποκλειστικού δικαιώματος επί των μετέπειτα γεννηθέντων δικαιωμάτων και η οποία επιτάσσει ότι αίτηση καταχωρίσεως σήματος μπορεί να αμφισβητηθεί μόνο βάσει προγενέστερων δικαιωμάτων.

124 Η Anheuser-Busch προσάπτει στο Πρωτοδικείο ότι προέβη σε εσφαλμένη κατ' αναλογία εφαρμογή του άρθρου 43, παράγραφοι 2 και 3, του κανονισμού 40/94, συνδέοντας το προγενέστερο με την ημερομηνία δημοσιεύσεως της αιτήσεως καταχωρίσεως σήματος στο *Δελτίο των κοινοτικών σημάτων*. Τούτο αντιφάσκει εξάλλου με τη σκέψη 166 της αναιρεσιβαλλομένης αποφάσεως, με την οποία το Πρωτοδικείο απέρριψε την ως άνω κατ' αναλογία εφαρμογή.

125 Επιπλέον, το άρθρο 43, παράγραφοι 2 και 3, του κανονισμού 40/94 περιέχει έναν εξαιρετικό και ειδικό κανόνα περί προτεραιότητας που αφορά τη διατήρηση προγενέστερου σήματος και ο οποίος δεν μπορεί να εφαρμοστεί σε ένα εντελώς διαφορετικό πλαίσιο, όπως αυτό του άρθρου 8, παράγραφος 4, του κανονισμού 40/94.

126 Τέλος, η έννοια της χρήσεως σημείου «το οποίο δεν έχει μόνον τοπική ισχύ» αποτελεί αυτοτελή προϋπόθεση του δικαίου της Ένωσης η οποία πρέπει να πληρούται, όπως και οι λοιπές προϋποθέσεις που διαλαμβάνονται στο άρθρο 8, παράγραφος 4, στοιχεία α΄ και β΄, του κανονισμού 40/94, καθώς και, γενικότερα, όλες αυτές που διαλαμβάνονται στο εν λόγω άρθρο 8, «πριν την ημερομηνία κατάθεσης της αίτησης κοινοτικού σήματος ή, ενδεχομένως, πριν από την ημερομηνία της προτεραιότητας που προβάλλεται σε υποστήριξη της αίτησης κοινοτικού σήματος».

127 Ομοίως, κατά το ΓΕΕΑ, ως κρίσιμη ημερομηνία κατά την οποία πρέπει να αποδεικνύεται η χρήση στις συναλλαγές πρέπει να λαμβάνεται η ημερομηνία καταθέσεως των αιτήσεων κοινοτικού σήματος. Η αρχή αυτή εφαρμόσθηκε ορθώς στη σκέψη 44 της αποφάσεως Moreira da Fonseca κατά ΓΕΕΑ – General Óptica (GENERAL OPTICA), προπαρατεθείσα.

128 Η Budvar υποστηρίζει αντιθέτως ότι η ανάλυση του Πρωτοδικείου πρέπει να επιβεβαιωθεί.

129 Πρώτον, η νομολογία του Δικαστηρίου σχετικά με το άρθρο 8, παράγραφος 5, του κανονισμού 40/94 δεν μπορεί να μεταφερθεί στην παράγραφο 4 του ίδιου άρθρου. Η νομολογία αυτή δικαιολογείται από την ειδική φύση των σημάτων που χαίρουν φήμης, διότι είναι πολύ πιθανόν η φήμη να είναι γνωστή στην αιτούσα κατά την κατάθεση μεταγενέστερης αιτήσεως καταχωρίσεως σήματος Αντιθέτως, όσον αφορά τα άλλα είδη ανακοπής που διαλαμβάνονται στο εν λόγω άρθρο 8, η αίτηση μόνο με τη δημοσίευσή της καθίσταται δημόσια και αντιτάξιμη στους τρίτους.

130 Δεύτερον, η αναιρεσιβαλλόμενη απόφαση δεν είναι αντίθετη προς την αρχή της προτεραιότητας επί του σημείου αυτού. Η αρχή αυτή, που διαλαμβάνεται στο άρθρο 8, παράγραφος 4, στοιχείο α΄, του κανονισμού 40/94, επιβάλλει την εκ μέρους του ανακόπτοντος ικανοποίηση μιας πρόσθετης προϋποθέσεως, ήτοι αυτής που συνίσταται στην απόδειξη του ότι το δικαίωμα που προβάλλεται προς στήριξη της ανακοπής υφίστατο πριν από την ημερομηνία καταθέσεως της αιτήσεως καταχωρίσεως σήματος. Ωστόσο, η αρχή αυτή δεν υποχρεώνει τον ανακόπτοντα να αποδείξει ότι το δικαίωμα αυτό εχρησιμοποιείτο στις συναλλαγές πριν από την ημερομηνία αυτή.

131 Με το τρίτο σκέλος του πρώτου λόγου αναιρέσεως, η Anheuser-Busch ισχυρίζεται ότι το Πρωτοδικείο παρέβη επίσης το άρθρο 8, παράγραφος 4, του κανονισμού 40/94, ερμηνεύοντας εσφαλμένα, στις σκέψεις 179 έως 183 της αναιρεσιβαλλομένης αποφάσεως, την έκφραση «του οποίου η ισχύς δεν είναι μόνον τοπική» που περιλαμβάνεται στη διάταξη αυτή.

132 Η Anheuser-Busch υποστηρίζει, ειδικότερα, ότι η «ισχύς» σημείου κατά την έννοια του άρθρου 8, παράγραφος 4, του κανονισμού 40/94 πρέπει να εκτιμάται σε σχέση με το έδαφος εντός του οποίου αυτό προστατεύεται, εν προκειμένω το έδαφος της Γαλλικής Δημοκρατίας και της Δημοκρατίας της Αυστρία.

133 Ένα σημείο δεν μπορεί εξάλλου να έχει ισχύ κατά την έννοια της εν λόγω διατάξεως, παρά μόνον αν χρησιμοποιείται στις αγορές των κρατών μελών κατά το δίκαιο των οποίων προστατεύεται. Αντιθέτως, η ισχύς αυτή δεν μπορεί να απορρέει από το γεγονός και μόνον ότι το σημείο προστατεύεται δυνάμει της νομοθεσίας δύο ή περισσοτέρων κρατών μελών.

134 Η Anheuser-Busch συνάγει από τα ανωτέρω ότι η έκφραση «του οποίου η ισχύς δεν είναι μόνον τοπική» πρέπει να ερμηνεύεται ως συνιστώσα αυτοτελή προϋπόθεση του δικαίου της Ένωσης η οποία δεν μπορεί να υπόκειται στο εθνικό δίκαιο, αλλά πρέπει να προκύπτει από τη χρήση του οικείου σημείου στην αγορά των κρατών μελών στο έδαφος των οποίων προστατεύεται.

135 Το ΓΕΕΑ υποστηρίζει ότι, συνδέοντας, στη σκέψη 180 της αναιρεσιβαλλομένης αποφάσεως, την «ισχύ» του σημείου με τη γεωγραφική έκταση της προστασίας που αναγνωρίζεται από το εθνικό δίκαιο του οποίου γίνεται επίκληση, το Πρωτοδικείο αγνόησε το ότι η προϋπόθεση που προβλέπει το άρθρο 8, παράγραφος 4, του κανονισμού 40/94, κατά την οποία η ισχύς του σημείου δεν πρέπει να είναι μόνον τοπική, συνιστά απαίτηση η οποία εμπίπτει στο δίκαιο της Ένωσης και η οποία δεν μπορεί να εκτιμάται με αναφορά στο εθνικό δίκαιο.

136 Το Πρωτοδικείο πλανήθηκε περί το δίκαιο κρίνοντας, στη σκέψη 181 της αναιρεσιβαλλομένης αποφάσεως, ότι τα προγενέστερα δικαιώματα έχουν ισχύ που δεν είναι μόνον τοπική, κατά την έννοια του εν λόγω άρθρου 8, παράγραφος 4, για τον λόγο και μόνον ότι η προστασία τους εκτείνεται πέραν του εδάφους προελεύσεώς τους.

137 Κατά το ΓΕΕΑ όμως, το κριτήριο της «ισχύος» αποσκοπεί στον καθορισμό ενός πραγματικού ορίου σε όλα τα δυνητικά σημεία που δεν αποτελούν σήματα και τα οποία μπορούν να προβληθούν για να αμφισβητηθεί η δυνατότητα καταχωρίσεως κοινοτικού σήματος. Συνεπώς, η έννοια αυτή δεν μπορεί παρά να αφορά την οικονομική σημασία και τη γεωγραφική έκταση της «χρήσεως στις συναλλαγές».

138 Συναφώς, το ΓΕΕΑ αναφέρεται στις σκέψεις 36 έως 39 της προπαρατεθείσας αποφάσεως Moreira da Fonseca κατά ΓΕΕΑ – General Óptica (GENERAL OPTICA), στις οποίες έγινε δεκτή η τελευταία αυτή ερμηνεία.

139 Αντιθέτως, η Budvar υποστηρίζει ότι η έκφραση «του οποίου η ισχύς δεν είναι μόνον τοπική», κατά την έννοια του άρθρου 8, παράγραφος 4, του κανονισμού 40/94, αναφέρεται στη γεωγραφική έκταση της προστασίας του οικείου σημείου, ήτοι στο έδαφος εντός του οποίου ο ανακόπτων μπορεί να διεκδικήσει το προγενέστερο δικαίωμά του, εν προκειμένω το σύνολο του γαλλικού και του αυστριακού εδάφους επί των οποίων τα προβληθέντα δικαιώματα προστατεύονται αντιστοίχως δυνάμει του Διακανονισμού της Λισσαβώνας και των επίμαχων διμερών συνθηκών.

140 Η εν λόγω έκφραση αφορά συνεπώς το έδαφος εντός του οποίου προστατεύεται το σημείο και όχι εκείνο εντός του οποίου χρησιμοποιείται. Η αντίθετη ερμηνεία θα προσέκρουε στο ίδιο το γράμμα του άρθρου 8, παράγραφος 4, του κανονισμού 40/94 και θα ισοδυναμούσε, επιπλέον, με την επιβολή στον ανακόπτοντα μιας επιπλέον προϋποθέσεως, η οποία εξάλλου θα ήταν επίσης ανακόλουθη προς το άρθρο 107 του ιδίου κανονισμού, το οποίο προβλέπει ως κριτήριο εφαρμογής προγενέστερου δικαιώματος το έδαφος εντός του οποίου το δικαίωμα αυτό προστατεύεται και όχι το έδαφος εντός του οποίου χρησιμοποιείται.

— Εκτίμηση του Δικαστηρίου

141 Με το δεύτερο και το τρίτο σκέλος του πρώτου λόγου αναιρέσεως, που πρέπει να εξεταστούν από κοινού, η Anheuser-Busch προσάπτει στο Πρωτοδικείο ότι παρέβη το άρθρο 8, παράγραφος 4, του κανονισμού 40/94, λόγω του ότι ερμήνευσε εσφαλμένα την προϋπόθεση κατά την οποία το προβαλλόμενο προς στήριξη της ανακοπής προγενέστερο δικαίωμα πρέπει να αφορά ένα «χρησιμοποιούμενο στις συναλλαγές σημείο το οποίο δεν έχει μόνον τοπική ισχύ».

142 Ως προς το πρώτο σημείο, που αφορά το αν η έκφραση «χρησιμοποιούμενο στις συναλλαγές» πρέπει να νοείται ως αναφερόμενη, όπως έκρινε και το Πρωτοδικείο, στη χρήση του προγενέστερου δικαιώματος στο πλαίσιο εμπορικής δραστηριότητας επιδιώκουσας οικονομικό όφελος και όχι στον τομέα του ιδιωτικού βίου, ή ως αναφερόμενη στην ουσιαστική χρήση, κατ' αναλογία προς ό,τι προβλέπει το άρθρο 43, παράγραφοι 2 και 3, του κανονισμού 40/94 για τα προγενέστερα σήματα που προβάλλονται προς στήριξη ανακοπής, ουδεμία πλάνη περί το δίκαιο καθιστά πλημμελή την αναιρεσιβαλλόμενη απόφαση.

143 Συγκεκριμένα, στο άρθρο 8, παράγραφος 4, του κανονισμού 40/94 δεν γίνεται λόγος για «ουσιαστική» χρήση του σημείου στο οποίο στηρίζεται η ανακοπή και από κανένα στοιχείο του γράμματος του άρθρου 43, παράγραφοι 2 και 3, του εν λόγω κανονισμού δεν προκύπτει ότι η απαίτηση της αποδείξεως της ουσιαστικής χρήσεως έχει εφαρμογή στο σημείο αυτό.

144 Επιπλέον, καίτοι αληθεύει ότι στην έκφραση «χρησιμοποιούμενο στις συναλλαγές» που περιλαμβάνεται στο άρθρο 8, παράγραφος 4, του κανονισμού 40/94 δεν πρέπει οπωσδήποτε να δίνεται η ίδια ερμηνεία με αυτή που γίνεται δεκτή στο πλαίσιο του άρθρου 9, παράγραφος 1, του κανονισμού αυτού ή των άρθρων 5, παράγραφος 1, και 6, παράγραφος 1, της οδηγίας 89/104, καθόσον πρέπει να ληφθούν υπόψη οι αντίστοιχοι σκοποί των διατάξεων αυτών, εντούτοις μια ερμηνεία της εκφράσεως αυτής ως σημαίνουσας, κατ' ουσίαν, ότι το σημείο πρέπει να αποτελεί αντικείμενο εμπορικής μόνο χρήσεως αντιστοιχεί στη συνήθη σημασία της εκφράσεως αυτής.

145 Ορθώς επίσης, στη σκέψη 166 της αναιρεσιβαλλομένης αποφάσεως, το Πρωτοδικείο έκρινε ότι, αν η απαίτηση περί ουσιαστικής χρήσεως επιβαλλόταν στα σημεία περί των οποίων γίνεται λόγος στο άρθρο 8, παράγραφος 4, του κανονισμού 40/94 υπό τις ίδιες προϋποθέσεις με αυτές που διαλαμβάνονται στο άρθρο 43, παράγραφοι 2 και 3, του κανονισμού αυτού, η ερμηνεία αυτή θα ισοδυναμούσε με επιβολή στα σημεία αυτά της τηρήσεως των προϋποθέσεων που ισχύουν για τις ανακοπές που στηρίζονται σε προγενέστερα σήματα και ότι, σε αντίθεση προς τις ανακοπές αυτές, στο πλαίσιο του εν λόγω άρθρου 8, παράγραφος 4, ο ανακόπτων πρέπει επίσης να

αποδείξει ότι, βάσει της νομοθεσίας του οικείου κράτους μέλους, το επίμαχο σημείο του παρέχει το δικαίωμα να απαγορεύει τη χρήση ενός πλέον πρόσφατου σήματος.

146 Περαιτέρω, η κατ' αναλογία εφαρμογή της προϋποθέσεως σχετικά με την ουσιαστική χρήση, που προβλέπεται για τα προγενέστερα σήματα, στα προγενέστερα δικαιώματα που διαλαμβάνονται στο άρθρο 8, παράγραφος 4, του κανονισμού 40/94 θα προσέκρουε επίσης στον καταρχήν αυτοτελή χαρακτήρα αυτού του σχετικού λόγου απαραδέκτου της καταχωρίσεως, ο οποίος, όπως τόνισε και ο γενικός εισαγγελέας στα σημεία 69 έως 71 των προτάσεών του, εκδηλώνεται με ειδικές προϋποθέσεις και πρέπει επίσης να γίνεται κατανοητός σε σχέση με τη μεγάλη ετερογένεια των προγενέστερων δικαιωμάτων που μπορούν να καλύπτονται από τον λόγο αυτό.

147 Όσον αφορά, δεύτερον, το ζήτημα αν η έκφραση «χρησιμοποιούμενου στις συναλλαγές» συνεπάγεται ότι η χρήση μιας γεωγραφικής ενδείξεως που προβάλλεται δυνάμει του άρθρου 8, παράγραφος 4, του κανονισμού 40/94 πρέπει να έχει γίνει σύμφωνα με την ουσιώδη λειτουργία ενός τέτοιου σημείου, που συνίσταται στην εξασφάλιση στους καταναλωτές ότι τα σχετικά προϊόντα έχουν τη συγκεκριμένη γεωγραφική προέλευση και τις ιδιότητες που προσιδιάζουν σ' αυτά, ενώ, εν προκειμένω, το προβαλλόμενο σημείο είχε χρησιμοποιηθεί ως σήμα, ομοίως επί του σημείου αυτού η απόφαση του Πρωτοδικείου δεν είναι πλημμελής λόγω πλάνης περί το δίκαιο.

148 Το Πρωτοδικείο, στη σκέψη 175 της αναιρεσιβαλλομένης αποφάσεως, έκρινε ότι, για την εφαρμογή του άρθρου 8, παράγραφος 4, του κανονισμού 40/94, αρκεί η διαπίστωση ότι το προβαλλόμενο προς στήριξη της ανακοπής σημείο χρησιμοποιείται στις συναλλαγές και ότι το γεγονός ότι το σημείο αυτό είναι πανομοιότυπο με ένα σήμα δεν σημαίνει, ωστόσο, ότι το σημείο δεν χρησιμοποιείται στις συναλλαγές.

149 Όσον αφορά τη λειτουργία την οποία πρέπει να επιτελεί η χρήση του σημείου, αυτό πρέπει να χρησιμοποιείται ως διακριτικό στοιχείο υπό την έννοια ότι πρέπει να χρησιμεύει για να προσδιορίζει μια οικονομική δραστηριότητα ασκούμενη από τον δικαιούχο του, πράγμα που, εν προκειμένω, δεν τίθεται υπό συζήτηση.

150 Ειδικότερα, το Πρωτοδικείο προσέθεσε στην εν λόγω σκέψη 175 ότι δεν είχε διευκρινισθεί σαφώς ενώπιόν του ο λόγος για τον οποίο το σημείο «BUD» είχε χρησιμοποιηθεί «ως σήμα» και ότι από κανένα στοιχείο δεν προέκυπτε ότι η ένδειξη «bud» επί των επίμαχων προϊόντων θα παρέπεμπε περισσότερο στην εμπορική προέλευση παρά στη γεωγραφική προέλευση του προϊόντος.

151 Επομένως, η αιτίαση δεν μπορεί παρά να απορριφθεί, καθόσον το Πρωτοδικείο ουδόλως πλανήθηκε περί το δίκαιο και, επιπλέον, δεν εναπόκειται στο Δικαστήριο, κατά το στάδιο της αιτήσεως αναιρέσεως, να ελέγξει την εκτίμηση των πραγματικών περιστατικών την οποία πραγματοποίησε το Πρωτοδικείο, δεδομένου ότι ουδεμία παραμόρφωση των πραγματικών περιστατικών προβλήθηκε από την Anheuser-Busch ενώπιον του Δικαστηρίου.

152 Τρίτον, σε αντίθεση προς ό,τι υποστηρίζει η Anheuser-Busch, το Πρωτοδικείο ορθώς θεώρησε, στη σκέψη 176 της αναιρεσιβαλλομένης αποφάσεως, ότι θα μπορούσαν να ληφθούν υπόψη δωρεάν παραδόσεις προκειμένου να εξακριβωθεί αν πληρούται η προϋπόθεση της χρήσεως στις συναλλαγές του προβληθέντος προγενέστερου δικαιώματος, καθόσον οι παραδόσεις αυτές πραγματοποιήθηκαν στο πλαίσιο εμπορικής δραστηριότητας αποσκοπούσας σε οικονομικό όφελος, ήτοι στην κατάκτηση νέων εμπορικών διεξόδων.

153 Προτού εξεταστούν οι λοιπές αιτιάσεις που προβάλλει η Anheuser-Busch, στο πλαίσιο του δευτέρου σκέλους του πρώτου λόγου της αναιρέσεως, και το ΓΕΕΑ, στο πλαίσιο του πρώτου λόγου του αναιρέσεως, όσον αφορά την περίοδο και το έδαφος που είναι κρίσιμα για να εκτιμηθεί η προϋπόθεση σχετικά με τη χρήση στις συναλλαγές, πρέπει προηγουμένως να αναλυθεί το τρίτο σκέλος του πρώτου λόγου αναιρέσεως που προέβαλε η Anheuser-Busch και ο πρώτος λόγος αναιρέσεως που διατύπωσε το ΓΕΕΑ, καθόσον αφορούν την απαίτηση κατά την οποία η ισχύς του προβαλλόμενου σημείου δεν πρέπει να είναι μόνον τοπική, που αποτελεί μια άλλη προϋπόθεση προβλεπόμενη στο άρθρο 8, παράγραφος 4, του κανονισμού 40/94.

154 Στη σκέψη 180 της αναιρεσιβαλλομένης αποφάσεως, το Πρωτοδικείο έκρινε, αφενός, ότι από την ίδια τη διατύπωση του άρθρου 8, παράγραφος 4, του κανονισμού 40/94 προκύπτει ότι η διάταξη αυτή αφορά την ισχύ του επίμαχου σημείου και όχι την έκταση της χρήσεώς του και ότι, αφετέρου, ως ισχύς του σημείου αυτού πρέπει να νοείται η γεωγραφική έκταση της προστασίας του, η οποία δεν πρέπει να είναι μόνον τοπική.

155 Επί του σημείου αυτού, η αναιρεσιβαλλόμενη απόφαση περιέχει μια πλάνη περί το δίκαιο.

156 Σημείο του οποίου η γεωγραφική έκταση της προστασίας είναι μόνον τοπική πρέπει βεβαίως να θεωρηθεί ότι έχει τοπική μόνον ισχύ. Ωστόσο, από τούτο δεν προκύπτει ότι η προϋπόθεση την οποία θέτει το εν λόγω άρθρο 8, παράγραφος 4, πληρούται σε όλες τις περιπτώσεις απλώς και μόνον επειδή η προστασία του επίμαχου σημείου αφορά ένα έδαφος το οποίο δεν μπορεί να θεωρηθεί ότι είναι μόνον τοπικό, εν προκειμένω επειδή το έδαφος προστασίας εκτείνεται πέραν του εδάφους προελεύσεως.

157 Συγκεκριμένα, ο κοινός σκοπός των δύο προϋποθέσεων που θέτει το άρθρο 8, παράγραφος 4, του κανονισμού 40/94 συνίσταται στον περιορισμό των συγκρούσεων μεταξύ των σημείων, εμποδίζοντας τη δυνατότητα ενός προγενέστερου δικαιώματος που δεν είναι επαρκώς χαρακτηριστικό, δηλαδή σπουδαίο και σημαντικό στις συναλλαγές, να κωλύει την καταχώριση ενός νέου κοινοτικού σήματος. Μια τέτοια δυνατότητα ανακοπής πρέπει να αναγνωρίζεται μόνο στα σημεία που έχουν αποτελεσματική και πραγματική παρουσία στην αντίστοιχη αγορά τους.

158 Κατά συνέπεια, η ισχύς του σημείου δεν μπορεί να αποτελεί συνάρτηση μόνο της γεωγραφικής εκτάσεως της προστασίας του, διότι, αν ίσχυε αυτό, ένα σημείο του οποίου η έκταση της προστασίας δεν είναι αμιγώς τοπική θα μπορούσε, εκ του γεγονότος αυτού και μόνο, να εμποδίσει την καταχώριση κοινοτικού σήματος, τούτο δε ακόμη και αν εχρησιμοποιείτο στις συναλλαγές κατά περιθωριακό μόνο τρόπο.

159 Ως εκ τούτου, για να μπορεί να εμποδίσει την καταχώριση ενός νέου σημείου, το σημείο που προβάλλεται προς στήριξη της ανακοπής πρέπει να χρησιμοποιείται πράγματι κατά τρόπο επαρκώς σημαντικό στις συναλλαγές και να αφορά μια γεωγραφική έκταση η οποία δεν είναι μόνο τοπική, πράγμα που συνεπάγεται, όταν το έδαφος εντός του οποίου προστατεύεται το σημείο αυτό μπορεί να θεωρηθεί ότι δεν είναι τοπικό, ότι η χρήση αυτή πρέπει να πραγματοποιείται σε σημαντικό τμήμα του εδάφους αυτού.

160 Για να καθοριστεί αν τούτο ισχύει, πρέπει να λαμβάνεται υπόψη η διάρκεια και η ένταση της χρήσεως του σημείου αυτού ως διακριτικού στοιχείου για τους αποδέκτες του, που είναι τόσο οι αγοραστές και οι καταναλωτές όσο και οι προμηθευτές και οι ανταγωνιστές. Συναφώς, σημασία έχουν, μεταξύ άλλων, οι χρήσεις του σημείου που έχουν πραγματοποιηθεί στη διαφήμιση και στην εμπορική αλληλογραφία.

161 Δεδομένου ότι, όπως διευκρινίστηκε στη σκέψη 159 της παρούσας αποφάσεως, πρέπει να εξετάζεται η χρήση του επίμαχου σημείου στις συναλλαγές σε ένα όχι αμιγώς τοπικό τμήμα του εδάφους εντός του οποίου προστατεύεται το σημείο αυτό, το Πρωτοδικείο πλανήθηκε επίσης περί το δίκαιο, όπως υποστηρίζουν τόσο η Anheuser-Busch, στο πλαίσιο του δεύτερου σκέλους του πρώτου λόγου της αναιρέσεως, όσο και το ΓΕΕΑ, στο πλαίσιο του πρώτου λόγου του αναιρέσεως, κρίνοντας, στη σκέψη 167 της αναιρεσιβαλλομένης αποφάσεως, ότι το άρθρο 8, παράγραφος 4, του κανονισμού 40/94 δεν επιβάλλει το επίμαχο σημείο να χρησιμοποιείται εντός του εδάφους προστασίας του και ότι μπορεί να αρκεί η χρήση του εντός εδάφους διαφορετικού από το έδαφος εντός του οποίου αυτό προστατεύεται, ακόμη και όταν δεν υφίσταται καμία χρήση εντός του εδάφους προστασίας.

162 Συγκεκριμένα, μόνο στο έδαφος προστασίας του σημείου, είτε πρόκειται για το σύνολο είτε για τμήμα μόνο του εδάφους αυτού, το ισχύον δίκαιο παρέχει στο σημείο αποκλειστικά δικαιώματα που ενδέχεται να έλθουν σε σύγκρουση με κοινοτικό σήμα.

163 Περαιτέρω, η εκτίμηση της προϋποθέσεως σχετικά με τη χρήση στις συναλλαγές πρέπει να πραγματοποιείται χωριστά για έκαστο των εδαφών εντός των οποίων προστατεύεται το δικαίωμα που προβάλλεται προς στήριξη της ανακοπής. Η ισχύς του σημείου δεν μπορεί συνεπώς, εν προκειμένω, να συναχθεί από σωρευτική εκτίμηση της χρήσεως του σημείου εντός των δύο κρίσιμων εδαφών, ήτοι του αυστριακού εδάφους όσον αφορά την προστασία βάσει των επίμαχων διμερών συνθηκών και του γαλλικού εδάφους όσον αφορά την προστασία δυνάμει του Διακανονισμού της Λισσαβώνας.

164 Ομοίως, όπως ισχυρίζονται η Anheuser-Busch και το ΓΕΕΑ, κρίνοντας, στη σκέψη 169 της αναιρεσιβαλλομένης αποφάσεως, ότι η χρήση του επίμαχου σημείου στις συναλλαγές έπρεπε μόνο να αποδειχθεί πριν από τη δημοσίευση της αιτήσεως καταχωρίσεως του σήματος και όχι, το αργότερο, κατά την ημερομηνία καταθέσεως της αιτήσεως αυτής, το Πρωτοδικείο πλανήθηκε επίσης περί το δίκαιο.

165 Συναφώς, η αναιρεσιβαλλόμενη απόφαση περιέχει τουλάχιστον μια ανακολουθία, καθόσον, στην εν λόγω σκέψη 169, το Πρωτοδικείο αναφέρεται κατ' αναλογία σε αυτό που απαιτείται για τα προγενέστερα σήματα που προβάλλονται προς στήριξη ανακοπής, ενώ, στη σκέψη 166 της αποφάσεως, το Πρωτοδικείο απέρριψε, και ορθώς, όπως αναφέρθηκε στη σκέψη 142 της παρούσας αποφάσεως, μια κατ' αναλογία εφαρμογή στα προγενέστερα δικαιώματα που προβάλλονται δυνάμει του άρθρου 8, παράγραφος 4, του κανονισμού 40/94 της προϋποθέσεως της ουσιαστικής χρήσεως που επιβάλλεται στα προγενέστερα σήματα.

166 Επιπλέον, πρέπει, όπως τόνισε ο γενικός εισαγγελέας στο σημείο 120 των προτάσεών του, να εφαρμοστεί στην προϋπόθεση της χρήσεως στις συναλλαγές του σημείου που προβάλλεται προς στήριξη της ανακοπής το ίδιο χρονικό κριτήριο με αυτό που προβλέπεται ρητώς στο άρθρο 8, παράγραφος 4, στοιχείο α΄, του κανονισμού 40/94 όσον αφορά την κτήση του δικαιώματος επί του εν λόγω σημείου, ήτοι το κριτήριο της ημερομηνίας καταθέσεως της αιτήσεως καταχωρίσεως του κοινοτικού σήματος.

167 Συγκεκριμένα, λαμβανομένου υπόψη, μεταξύ άλλων, του μεγάλου χρονικού διαστήματος που μπορεί να μεσολαβήσει μεταξύ της καταθέσεως της αιτήσεως καταχωρίσεως και της δημοσιεύσεως αυτής, η εφαρμογή του ίδιου αυτού κριτηρίου μπορεί καλλίτερα να εξασφαλίσει ότι η προβαλλόμενη χρήση του επίμαχου σημείου αποτελεί πραγματική χρήση και όχι μια πρακτική που αποσκοπεί μόνο στην παρακώλυση της καταχωρίσεως ενός νέου σήματος.

168 Επιπλέον, κατά γενικό κανόνα, η χρήση του επίμαχου σημείου που πραγματοποιείται αποκλειστικά ή κατά μεγάλο μέρος κατά τη διάρκεια της περιόδου που μεσολαβεί μεταξύ της καταθέσεως της αιτήσεως καταχωρίσεως κοινοτικού σήματος και της δημοσιεύσεως της αιτήσεως αυτής δεν επαρκεί για να αποδειχθεί ότι του σημείου αυτού έχει γίνει χρήση στις συναλλαγές που αποδεικνύει ότι αυτό έχει επαρκή ισχύ.

169 Από τα ανωτέρω προκύπτει ότι, καίτοι οι αιτιάσεις που προβλήθηκαν από την Anheuser-Busch σχετικά με τις έννοιες της ουσιαστικής χρήσεως, της χρήσεως στις συναλλαγές και τις παραδόσεις που πραγματοποιούνται δωρεάν πρέπει να απορριφθούν, εντούτοις το δεύτερο και το τρίτο σκέλος του πρώτου λόγου αναιρέσεως που προέβαλε η τελευταία αυτή, καθώς και ο πρώτος λόγος αναιρέσεως που προέβαλε το ΓΕΕΑ, είναι βάσιμα δεδομένου ότι η αναιρεσιβαλλόμενη απόφαση είναι πλημμελής λόγω πλανών περί το δίκαιο κατά την εκτίμηση των προϋποθέσεων που προβλέπει το άρθρο 8, παράγραφος 4, του κανονισμού 40/94. Συγκεκριμένα, κακώς το Πρωτοδικείο έκρινε, καταρχάς, ότι η ισχύς του εν λόγω σημείου, που δεν μπορεί να είναι μόνο τοπική, πρέπει να εκτιμάται αποκλειστικά σε συνάρτηση με την έκταση του εδάφους προστασίας του επίμαχου σημείου, χωρίς να λαμβάνεται υπόψη η χρήση του εντός του εδάφους αυτού, εν συνεχεία, ότι το κρίσιμο έδαφος για να εκτιμηθεί η χρήση του σημείου αυτού δεν είναι οπωσδήποτε το έδαφος προστασίας του εν λόγω σημείου και, τέλος, ότι η χρήση του ίδιου σημείου δεν πρέπει οπωσδήποτε να τοποθετείται πριν από την ημερομηνία της καταθέσεως της αιτήσεως καταχωρίσεως του κοινοτικού σήματος.

Επί του δευτέρου λόγου αναιρέσεως, που αντλείται από παράβαση των συνδυασμένων διατάξεων των άρθρων 8, παράγραφος 4, και 74, παράγραφος 1, του κανονισμού 40/94

— Επιχειρήματα των διαδίκων

170 Με τον δεύτερο λόγο, η Anheuser-Busch προσάπτει στο Πρωτοδικείο ότι παρέβη τις συνδυασμένες διατάξεις των άρθρων 8, παράγραφος 4, και 74, παράγραφος 1, του κανονισμού 40/94 κρίνοντας, στη σκέψη 199 της αναιρεσιβαλλομένης αποφάσεως, ότι το τμήμα προσφυγών είχε σφάλει μη λαμβάνοντας υπόψη όλα τα κρίσιμα πραγματικά και νομικά στοιχεία για να καθορίσει αν το δίκαιο του οικείου κράτους μέλους, του οποίου έγινε επίκληση βάσει του εν λόγω άρθρο 8, παράγραφος 4, παρείχε στη Budvar το δικαίωμα να απαγορεύσει τη χρήση του πλέον πρόσφατου σήματος.

171 Η Anheuser-Busch προσάπτει στο Πρωτοδικείο ότι παρέβη το άρθρο 74, παράγραφος 1, του κανονισμού 40/94 θεωρώντας, στη σκέψη 193 της αναιρεσιβαλλομένης αποφάσεως, ότι το τμήμα προσφυγών υπείχε την υποχρέωση να ενημερωθεί αυτεπαγγέλτως, με τα μέσα που έκρινε χρήσιμα προς τούτο, σχετικά με το εθνικό δίκαιο, συμπεριλαμβανομένης της νομολογίας των δικαστηρίων του οικείου κράτους μέλους, καθόσον το δίκαιο αυτό μπορεί να θεωρηθεί παγκοίνως ή γενικώς γνωστό πραγματικό περιστατικό, και ότι, πέραν των αποδείξεων που προσκόμισαν επί του σημείου αυτού οι διάδικοι, θα έπρεπε να ενημερωθεί από τους διαδίκους αυτούς, ή με κάθε άλλο μέσον, σχετικά με την έκβαση των δικών που εκκρεμούσαν ενώπιον των εν λόγω δικαστηρίων.

172 Αποφαινόμενο κατά τον τρόπο αυτό, το Πρωτοδικείο παραβίασε την αρχή της ισότητας των δικονομικών όπλων στις διαδικασίες ανακοπής, στον βαθμό που η θέση που έλαβε συνεπάγεται ότι ο αιτών την καταχώριση κοινοτικού σήματος οφείλει, ενώπιον ενός απλού ισχυρισμού του ανακόπτοντος με το οποίο προβάλλει ένα εθνικό δικαίωμα δυνάμει του άρθρου 8, παράγραφος 4, του κανονισμού 40/94, να πραγματοποιήσει έρευνες σχετικά με το εθνικό δίκαιο και την εθνική νομολογία.

173 Ειδικότερα, η αναιρεσιβαλλόμενη απόφαση είναι επί του σημείου αυτού αντίθετη προς την αρχή η οποία προβλέπεται στο άρθρο 74 του κανονισμού 40/94 και κατά την οποία ο ανακόπτων φέρει το βάρος της αποδείξεως στο πλαίσιο ανακοπής στηριζομένης στο άρθρο 8, παράγραφος 4, του ίδιου κανονισμού, μεταξύ άλλων της αποδείξεως του ότι το επίμαχο σημείο παρέχει στον ανακόπτοντα αυτόν το δικαίωμα να απαγορεύσει τη χρήση του πλέον πρόσφατου σήματος.

174 Από το εν λόγω άρθρο 74, παράγραφος 1, προκύπτει ότι, σε διαδικασία ανακοπής, η εξέταση του ΓΕΕΑ περιορίζεται στα πραγματικά περιστατικά που προβάλλουν οι διάδικοι και ότι το ΓΕΕΑ δεν υποχρεούται να πληροφορείται αυτεπαγγέλτως σχετικά με τα περιστατικά αυτά.

175 Το εθνικό δίκαιο όμως, συμπεριλαμβανομένης της νομολογίας των δικαστηρίων του οικείου κράτους μέλους, εν προκειμένω της νομολογίας σχετικά με το ζήτημα αν μια γεωγραφική ένδειξη είναι δεκτική δικαστικής προστασίας, συνιστά πραγματικό στοιχείο, ένα δε τέτοιο πραγματικό στοιχείο δεν μπορεί να χαρακτηριστεί ως παγκοίνως γνωστό πραγματικό περιστατικό σχετικά με το οποίο το ΓΕΕΑ υποχρεούται να διενεργήσει αυτεπαγγέλτως έρευνα.

176 Η Anheuser-Busch υποστηρίζει ότι το Πρωτοδικείο χρησιμοποίησε, στη σκέψη 195 της αναιρεσιβαλλομένης αποφάσεως, ένα εσφαλμενο κριτήριο για να εκτιμήσει αν ο ανακόπτων απέδειξε επαρκώς ότι το προβαλλόμενο σημείο παρέχει στον δικαιούχο το δικαίωμα να απαγορεύει τη χρήση πλέον πρόσφατου σήματος, ήτοι το αν απέδειξε, γενικώς και αφηρημένως, την ύπαρξη εθνικών διατάξεων δυναμένων να αποτελέσουν τη βάση δικαιώματος δυνάμει του οποίου να μπορεί να εμποδιστεί η χρήση πλέον πρόσφατου σημείου.

177 Σε μια κατάσταση όπως η υπό κρίση, το τμήμα προσφυγών είχε, κατά την Anheuser-Busch, την αρμοδιότητα να αποφανθεί, βάσει της πληθώρας των αποδείξεων που αυτή είχε προσκομίσει και από τις οποίες προέκυπτε ότι το επίμαχο σημείο δεν ήταν δεκτικό δικαστικής προστασίας ούτε στη Γαλλία ούτε στην Αυστρία, ότι, σε αντίθεση προς την αρχή κατά την οποία το βάρος αποδείξεως το φέρει ο ανακόπτων, η Budvar δεν είχε αποδείξει ότι είχε το δικαίωμα να απαγορεύσει τη χρήση ενός πλέον πρόσφατου σήματος. Μια τέτοια απόφαση δεν θα ήταν εξάλλου οριστικά επιζήμια

για τον ανακόπτοντα, δεδομένου ότι αυτός θα εξακολουθούσε να έχει τη δυνατότητα να αμφισβητήσει το σήμα, αμέσως μετά την καταχώρισή του, μέσω διαδικασίας ακυρώσεως.

178 Με τον δεύτερο λόγο αναιρέσεως, το ΓΕΕΑ προσάπτει στο Πρωτοδικείο ότι παρέβη το άρθρο 74, παράγραφος 1, του κανονισμού 40/94. Η σκέψη 193 της αναιρεσιβαλλομένης αποφάσεως είναι συναφώς πλημμελής λόγω πλάνης περί το δίκαιο.

179 Το ΓΕΕΑ τονίζει ότι το Πρωτοδικείο, με την προ της αναιρεσιβαλλομένης αποφάσεως νομολογία του, έχει κρίνει ότι οι αποφάσεις των εθνικών δικαστηρίων δεν αποτελούν «παγκοίνως γνωστά πραγματικά περιστατικά» τα οποία το ΓΕΕΑ μπορεί να εξετάζει αυτεπαγγέλτως.

180 Το ΓΕΕΑ φρονεί ότι, στο ειδικό πλαίσιο του άρθρου 8, παράγραφος 4, του κανονισμού 40/94, οι εθνικές δικαστικές αποφάσεις αποτελούν στοιχεία δυνάμενα να αποτελέσουν απόδειξη για «την έκταση της προστασίας του δικαιώματος αυτού», κατά την έννοια του κανόνα 19, παράγραφος 2, στοιχείο δ΄, του κανονισμού 2868/95, απόδειξη η οποία πρέπει να προσκομισθεί από τον ανακόπτοντα δυνάμει του ίδιου αυτού κανόνα.

181 Τουλάχιστον, αν, όπως είχε πράξει η Anheuser-Busch, ο αιτών την καταχώριση του κοινοτικού σήματος διαβιβάσει εθνικές δικαστικές αποφάσεις από τις οποίες προκύπτει ότι δεν έγινε δεκτή η ανακοπή κατά πλέον πρόσφατου σήματος βάσει δικαιωμάτων προβληθέντων δυνάμει του άρθρου 8, παράγραφος 4, του κανονισμού 40/94, θα πρέπει στην περίπτωση αυτή ο ανακόπτων να προσκομίσει την απόδειξη περί του αντιθέτου, ήτοι ότι οι αποφάσεις αυτές ακυρώθηκαν, προκειμένου να αποδείξει την πραγματική έκταση της προστασίας των δικαιωμάτων τα οποία επικαλείται.

182 Το ΓΕΕΑ υποστηρίζει ότι, σε μια τέτοια κατάσταση, το Πρωτοδικείο δεν μπορούσε να απαιτήσει από αυτό να εξετάσει αυτεπαγγέλτως το αποδεικτικό αυτό στοιχείο, όπως έπραξε στη σκέψη 193 της αναιρεσιβαλλομένης αποφάσεως, χωρίς να ανατρέψει την ισορροπία των διαδικαστικών υποχρεώσεων και δικαιωμάτων μεταξύ των μερών όπως την έχει καθορίσει το άρθρο 76, παράγραφος 1, του κανονισμού 40/94.

183 Η Budvar φρονεί ότι το Πρωτοδικείο δεν παρέβη τα άρθρα 8, παράγραφος 4, στοιχείο β΄, και 74, παράγραφος 1, του κανονισμού 40/94 επιβάλλοντας στο ΓΕΕΑ την υποχρέωση να ενημερώνεται αυτεπαγγέλτως σχετικά με το εθνικό δίκαιο του οικείου κράτους μέλους.

184 Μια τέτοια υποχρέωση δεν είναι υπερβολική και είναι επιπλέον σύμφωνη προς το άρθρο 76, παράγραφος 1, του κανονισμού 40/94, το οποίο παρέχει στο ΓΕΕΑ την ευχέρεια να λαμβάνει ορισμένα μέτρα έρευνας.

185 Η Budvar ισχυρίζεται επίσης ότι η ανάλυση που ανέπτυξε η Anheuser-Busch στο πλαίσιο του δεύτερου λόγου της αναιρέσεως συνδέεται στην πραγματικότητα με τον πρώτο λόγο αναιρέσεως που αυτή προέβαλε και κατά τον οποίο το ΓΕΕΑ είναι αρμόδιο να εκτιμά το κύρος των προγενέστερων δικαιωμάτων που προβλήθηκαν προς στήριξη ανακοπής. Για τους ίδιους λόγους με αυτούς που προέβαλε σε απάντηση του πρώτου λόγου αναιρέσεως, η Budvar φρονεί ότι ο δεύτερος λόγος αναιρέσεως πρέπει να απορριφθεί.

— Εκτίμηση του Δικαστηρίου

186 Με τον δεύτερο λόγο αναιρέσεως, ο οποίος αφορά τις σκέψεις 184 έως 199 της αναιρεσιβαλλομένης αποφάσεως, η Anheuser-Busch και το ΓΕΕΑ ισχυρίζονται ότι κακώς το Πρωτοδικείο έκρινε ότι το τμήμα προσφυγών έσφαλε μη λαμβάνοντας υπόψη του όλα τα κρίσιμα πραγματικά και νομικά στοιχεία για να καθορίσει αν, βάσει του άρθρου 8, παράγραφος 4, του κανονισμού 40/94, το δίκαιο του οικείου κράτους μέλους παρείχε στη Budvar το δικαίωμα να απαγορεύει τη χρήση ενός πλέον πρόσφατου σήματος.

187 Ο λόγος αυτός στρέφεται ειδικότερα κατά της σκέψεως 193 της αναιρεσιβαλλομένης αποφάσεως, καθόσον το Πρωτοδικείο έκρινε εσφαλμένα ότι, εν προκειμένω, το τμήμα προσφυγών είχε την υποχρέωση να ενημερωθεί αυτεπαγγέλτως σχετικά με την έκβαση μιας ένδικης διαδικασίας που είχε κινήσει η Budvar ενώπιον του Oberster Gerichtshof, δικαστηρίου τελευταίου βαθμού στην Αυστρία, κατά δικαστικής αποφάσεως από την οποία απέρρεε ότι η Budvar δεν μπορούσε να απαγορεύσει τη χρήση ενός πλέον πρόσφατου σήματος βάσει της ονομασίας «Bud» όπως αυτή προστατεύεται δυνάμει των επίμαχων διμερών συνθηκών.

188 Συναφώς, πρέπει να υπομνησθεί ότι το άρθρο 8, παράγραφος 4, στοιχείο β΄, του εν λόγω κανονισμού προβλέπει την προϋπόθεση δυνάμει της οποίας, σύμφωνα με το δίκαιο του κράτους μέλους που εφαρμόζεται επί του σημείου που προβλήθηκε βάσει της διατάξεως αυτής, το σημείο αυτό πρέπει να παρέχει στον δικαιούχο του το δικαίωμα να απαγορεύσει τη χρήση ενός πλέον πρόσφατου σήματος.

189 Επιπλέον, σύμφωνα με το άρθρο 74, παράγραφος 1, του κανονισμού 40/94, ο ανακόπτων ενώπιον του ΓΕΕΑ φέρει το βάρος της αποδείξεως ότι η προϋπόθεση αυτή πληρούται.

190 Στο πλαίσιο αυτό και όσον αφορά τα προγενέστερα δικαιώματα που προβλήθηκαν εν προκειμένω, το Πρωτοδικείο ορθώς έκρινε, στη σκέψη 187 της αναιρεσιβαλλομένης αποφάσεως, ότι πρέπει να ληφθεί υπόψη, μεταξύ άλλων, η εθνική νομοθεσία της οποίας έγινε επίκληση προς στήριξη της ανακοπής και οι δικαστικές αποφάσεις που έχουν εκδοθεί εντός του οικείου κράτους μέλους και ότι, επ' αυτής της βάσεως, ο ανακόπτων πρέπει να αποδείξει ότι το επίμαχο σημείο εμπίπτει στο πεδίο εφαρμογής του δικαίου του οικείου κράτους μέλους του οποίου έγινε επίκληση και το δίκαιο αυτό επιτρέπει την απαγόρευση της χρήσεως ενός πλέον πρόσφατου σήματος.

191 Επομένως, σε αντίθεση προς όσα υποστηρίζει η Anheuser-Busch στο πλαίσιο του δευτέρου λόγου της αναιρέσεως, ορθώς το Πρωτοδικείο έκρινε, στη σκέψη 195 της αναιρεσιβαλλομένης αποφάσεως, ότι ο ανακόπτων πρέπει μόνο να αποδείξει ότι διαθέτει το δικαίωμα να απαγορεύει τη χρήση ενός πλέον πρόσφατου σήματος και ότι δεν μπορεί να απαιτείται από αυτόν να αποδείξει ότι το δικαίωμα αυτό ασκήθηκε, υπό την έννοια ότι ο ανακόπτων ήταν πράγματι σε θέση να επιτύχει την απαγόρευση της χρήσεως αυτής.

192 Επί του σημείου αυτού, ο δεύτερος λόγος που προβάλλει η Anheuser-Busch προς στήριξη της αιτήσεώς της αναιρέσεως είναι συνεπώς αβάσιμος.

193 Από τα ανωτέρω απορρέει επίσης ότι ορθώς το Πρωτοδικείο έκρινε, στη σκέψη 195 της αναιρεσιβαλλομένης αποφάσεως, όσον αφορά την προστασία στη Γαλλία της ονομασίας προελεύσεως «bud» που καταχωρίστηκε δυνάμει του Διακανονισμού της Λισσαβώνας, ότι το τμήμα προσφυγών δεν μπορούσε να στηριχθεί στο γεγονός ότι από τη δικαστική απόφαση που εκδόθηκε στο κράτος μέλος αυτό προέκυπτε ότι η Budvar δεν είχε, έως τότε, κατορθώσει να αποτρέψει την πώληση μπίρας με το σήμα BUD στη Γαλλία από τον διανομέα της Anheuser-Busch για να συναγάγει ότι η Budvar δεν είχε αποδείξει ότι επληρούτο η προϋπόθεση σχετικά με το δικαίωμα απαγορεύσεως της χρήσεως του πλέον πρόσφατου σήματος βάσει του προβληθέντος σημείου.

194 Ο λόγος αυτός και μόνον αρκούσε για να διαπιστωθεί ότι, επί του σημείου αυτού, οι επίδικες αποφάσεις είναι ανίσχυρες, όσον αφορά το επίμαχο προγενέστερο δικαίωμα, ήτοι την προστασία δυνάμει του Διακανονισμού της Λισσαβώνας.

195 Επιπλέον, στη σκέψη 192 της αναιρεσιβαλλομένης αποφάσεως, το Πρωτοδικείο τόνισε ότι το τμήμα προσφυγών είχε αναφερθεί αποκλειστικά σε δικαστικές αποφάσεις εκδοθείσες στη Γαλλία και στην Αυστρία για να καταλήξει ότι η Budvar δεν είχε αποδείξει ότι το επίμαχο σημείο τής παρείχε το δικαίωμα να απαγορεύει τη χρήση ενός πλέον πρόσφατου σήματος.

196 Διαπιστώνοντας όμως ότι καμία από τις αποφάσεις αυτές δεν είχε αποκτήσει ισχύ δεδικασμένου, το Πρωτοδικείο έκρινε, στην ίδια σκέψη 192, ότι το τμήμα προσφυγών δεν μπορούσε να στηριχθεί αποκλειστικά στις αποφάσεις αυτές για να στηρίξει το συμπέρασμά του και όφειλε να λάβει επίσης υπόψη του τις διατάξεις του εθνικού δικαίου που είχε επικαλεστεί η Budvar στο πλαίσιο της διαδικασίας ανακοπής, προκειμένου να εξετάσει αν, δυνάμει των διατάξεων αυτών, η Budvar διέθετε το δικαίωμα να απαγορεύσει ένα πλέον πρόσφατο σήμα βάσει του προβληθέντος σημείου.

197 Επί του σημείου αυτού, το Πρωτοδικείο διαπίστωσε ορθώς ότι οι επίδικες αποφάσεις ήταν πλημμελείς λόγω πλάνης περί το δίκαιο.

198 Συναφώς, πρέπει να παρατηρηθεί ότι, όπως τόνισε το Πρωτοδικείο στις σκέψεις 192 και 193 της αναιρεσιβαλλομένης αποφάσεως, το τμήμα προσφυγών, μολονότι είχε επίγνωση του γεγονότος ότι οι δικαστικές αποφάσεις που είχε επικαλεστεί η Anheuser-Busch δεν ήταν απρόσβλητες, καθόσον κατ' αυτών είχε ασκηθεί ένδικο μέσον ενώπιον ανώτερου εθνικού δικαστηρίου, στηρίχθηκε εντούτοις αποκλειστικά στις αποφάσεις αυτές για να αποφασίσει ότι δεν επληρούτο η προϋπόθεση που προβλέπει το άρθρο 8, παράγραφος 4, στοιχείο β', του κανονισμού 40/94, με το αιτιολογικό ότι, αφενός, η απόφαση που εκδόθηκε στην Αυστρία στηριζόταν σε σχετικές με τα πραγματικά περιστατικά διαπιστώσεις των οποίων η αναθεώρηση από δικαστήριο τελευταίου βαθμού δικαιοδοσίας «δεν [ήταν] πιθανή» και ότι, αφετέρου, η απόφαση του γαλλικού δικαστηρίου απεδείκνυε ότι η Budvar «δεν [είχε], έως σήμερα, κατορθώσει να αποτρέψει την πώληση μπίρας με το σήμα BUD στη Γαλλία από τον διανομέα της Anheuser-Busch».

199 Από τις επίδικες αποφάσεις απορρέει συνεπώς ότι το τμήμα προσφυγών στηρίχθηκε σε εσφαλμένο σκεπτικό για να αποφασίσει ότι η Budvar δεν είχε αποδείξει ότι επληρούτο η προϋπόθεση που προβλέπει το άρθρο 8, παράγραφος 4, στοιχείο β', του κανονισμού 40/94.

200 Όσον αφορά, αφενός, την απόφαση που εξέδωσε ένα γαλλικό δικαστήριο, ελέχθη ήδη, στη σκέψη 193 της παρούσας αποφάσεως, ότι ο λόγος τον οποίο δέχθηκε το τμήμα προσφυγών στηρίζεται σε μια απαίτηση η οποία δεν απορρέει από την εν λόγω διάταξη και ότι ο λόγος αυτός καθιστά τις επίδικες αποφάσεις παράνομες.

201 Όσον αφορά, αφετέρου, την απόφαση που εξέδωσε ένα αυστριακό δικαστήριο, αν το τμήμα προσφυγών είχε κρίνει ότι η απόφαση αυτή ήταν ανεπαρκής για να αποδειχθεί ότι επληρούτο η προϋπόθεση που προβλέπει το άρθρο 8, παράγραφος 4,

στοιχείο β΄, του κανονισμού 40/94, θα έπρεπε να διαπιστώσει την ανεπάρκεια αυτή για να συναγάγει ότι η Budvar, εφόσον δεν είχε προσκομίσει ενώπιον του ΓΕΕΑ την απόφαση του Oberster Gerichtshof η οποία επιβεβαίωνε ότι η εταιρία αυτή διέθετε πράγματι το δικαίωμα να απαγορεύσει το πλέον πρόσφατο σήμα, δεν είχε αποδείξει ότι επληρούτο η εν λόγω προϋπόθεση, αντίθετα προς τα όσα επιτάσσει το άρθρο 74, παράγραφος 1, του εν λόγω κανονισμού.

202 Επιβάλλεται ωστόσο η διαπίστωση, όπως διαπίστωσε και το Πρωτοδικείο στις σκέψεις 192 και 193 της αναιρεσιβαλλομένης αποφάσεως, ότι ο τρόπος ενέργειας του τμήματος προσφυγών ήταν εντελώς διαφορετικός.

203 Συγκεκριμένα, δεν αμφισβητείται ότι το τμήμα προσφυγών αναφέρθηκε αποκλειστικά στην απόφαση του αυστριακού δικαστηρίου την οποία επικαλέστηκε η Anheuser-Busch για να συναγάγει ότι η Budvar δεν είχε το δικαίωμα να απαγορεύσει τη χρήση του πλέον πρόσφατου σήματος, με το σκεπτικό ότι η απόφαση αυτή στηριζόταν σε σχετικές με τα πραγματικά περιστατικά διαπιστώσεις τις οποίες «δεν ήταν πιθανόν» ότι θα αμφισβητούσε το δικαστήριο του τελευταίου βαθμού δικαιοδοσίας.

204 Όπως όμως το τμήμα προσφυγών δεν μπορούσε, εν προκειμένω, να υποκαταστήσει τη δική του εκτίμηση όσον αφορά το κύρος των προγενέστερων δικαιωμάτων που προβλήθηκαν δυνάμει του άρθρου 8, παράγραφος 4, του κανονισμού 40/94 στην εκτίμηση των αρμόδιων εθνικών δικαστηρίων, όπως ελέχθη ήδη στη σκέψη 95 της παρούσας αποφάσεως, ομοίως το τμήμα προσφυγών δεν μπορούσε εκ προοιμίου να αποκλείσει την επιρροή μιας μελλοντικής αποφάσεως του Oberster Gerichtshof επί του ζητήματος αν επληρούτο η προϋπόθεση που προβλέπει το άρθρο 8, παράγραφος 4, στοιχείο β΄, του εν λόγω κανονισμού, τούτο δε μολονότι είχε ενημερωθεί από τη Budvar σχετικά με το ότι αυτή είχε ασκήσει ενώπιον του εθνικού αυτού δικαστηρίου ένδικο μέσον κατά της επικληθείσας αποφάσεως, καθόσον η επιρροή αυτή αποκλείστηκε βάσει της δικής του εκτιμήσεως σχετικά με την πιθανότητα αναθεωρήσεως της αποφάσεως αυτής.

205 Δεδομένου ότι δεν αμφισβητείται, όπως διαπιστώθηκε στη σκέψη 96 της παρούσας αποφάσεως στο πλαίσιο της εξετάσεως του πρώτου λόγου αναιρέσεως που προέβαλε η Anheuser-Busch και ο οποίος, όπως ορθώς υποστήριξε η Budvar, συνδέεται στενά με τον δεύτερο λόγο της αναιρέσεως, ότι το προγενέστερο δικαίωμα που η τελευταία αυτή προέβαλε βάσει των επίμαχων διμερών συνθηκών όσον αφορά την Αυστρία δεν είχε ακυρωθεί με οριστική δικαστική απόφαση μη δυνάμενη να προσβληθεί με ένδικο μέσο κατά την ημερομηνία κατά την οποία το τμήμα προσφυγών εξέδωσε τις επίδικες αποφάσεις, το εν λόγω τμήμα δεν μπορούσε να στηριχθεί αποκλειστικά σε δικαστική απόφαση που δεν ήταν ακόμη οριστική και κατά της οποίας είχε ασκηθεί ένδικο μέσο για να συναγάγει ότι η Budvar δεν διέθετε το δικαίωμα να απαγορεύσει τη χρήση του σήματος Bud βάσει του εν λόγω προγενέστερου δικαιώματος.

206 Συγκεκριμένα, το μόνο συμπέρασμα που μπορούσε να εξαχθεί από μια τέτοια δικαστική απόφαση ήταν ότι το επίμαχο προγενέστερο δικαίωμα ναι μεν αμφισβητούνταν, πλην όμως υφίστατο.

207 Δεδομένου ότι το προγενέστερο αυτό δικαίωμα εξακολουθούσε να υφίσταται, το ζήτημα αν παρείχε στον ανακόπτοντα το δικαίωμα να απαγορεύσει ένα πλέον πρόσφατο σήμα κατά την έννοια του άρθρου 8, παράγραφος 4, στοιχείο β΄, του κανονισμού 40/94 έπρεπε να οδηγήσει στην εξέταση, όπως ελέχθη στη σκέψη 190 της παρούσας αποφάσεως, του αν ο ανακόπτων αυτός είχε αποδείξει ότι το επίμαχο σημείο ενέπιπτε στο πεδίο εφαρμογής του επικληθέντος δικαίου του κράτους μέλους και αν επέτρεπε την απαγόρευση της χρήσεως του πλέον πρόσφατου σήματος.

208 Επί του σημείου αυτού όμως, το Πρωτοδικείο ανέφερε, στη σκέψη 192 της αναιρεσιβαλλομένης αποφάσεως, ότι η Budvar είχε επικαλεσθεί ενώπιον του τμήματος προσφυγών όχι μόνον διατάξεις των επίμαχων διμερών συνθηκών, αλλά και διατάξεις του αυστριακού δικαίου στις οποίες, κατά τον ανακόπτοντα αυτόν, μπορούσε να στηριχθεί το δικαίωμά του να απαγορεύσει το πλέον πρόσφατο σήμα Bud. Ωστόσο, το τμήμα προσφυγών, όπως διαπίστωσε το Πρωτοδικείο στην ίδια σκέψη 192, δεν έλαβε υπόψη τις διατάξεις αυτές ούτε ανέφερε κάποια στοιχεία βάσει των οποίων θα μπορούσε να αμφισβητηθεί η εφαρμογή των διατάξεων αυτών στην υπό κρίση περίπτωση.

209 Εκτιμήσεις όπως αυτές που διατυπώνονται στις σκέψεις 192 και 195 της αναιρεσιβαλλομένης αποφάσεως δύνανται να δικαιολογήσουν το συμπέρασμα στο οποίο κατέληξε το Πρωτοδικείο στη σκέψη 199 της αναιρεσιβαλλομένης αποφάσεως, κατά το οποίο το τμήμα προσφυγών έσφαλε μη λαμβάνοντας υπόψη όλα τα κρίσιμα πραγματικά και νομικά στοιχεία για να καθορίσει αν, δυνάμει του άρθρου 8, παράγραφος 4, του κανονισμού 40/94, το δίκαιο του οικείου κράτους μέλους παρέχει στη Budvar το δικαίωμα να απαγορεύσει τη χρήση του πλέον πρόσφατου σήματος.

210 Επομένως, καίτοι, βεβαίως, στη σκέψη 193 της αναιρεσιβαλλομένης αποφάσεως, το Πρωτοδικείο προσέθεσε, κατ' ουσίαν, ότι το καθήκον του ΓΕΕΑ να ενημερώνεται αυτεπαγγέλτως σχετικά με τα παγκοίνως γνωστά πραγματικά περιστατικά, συμπεριλαμβανομένου του εθνικού δικαίου του οικείου κράτους μέλους, συνεπάγεται ότι, εν προκειμένω, το τμήμα προσφυγών «μπορούσε» να ενημερωθεί από τους διαδίκους ή με οποιοδήποτε άλλο μέσο σχετικά με την έκβαση της δίκης ενώπιον του Oberster Gerichtshof, το στοιχείο αυτό του σκεπτικού, ακόμα και αν υποτεθεί ότι προϋποθέτει ένα γνήσιο καθήκον του τμήματος προσφυγών να ενημερώνεται αυτεπαγγέλτως σχετικά με μια τέτοια διαδικασία και οφείλεται συνεπώς σε πλάνη περί το δίκαιο, όπως ισχυρίζονται η Anheuser-Busch και το ΓΕΕΑ, δεν είναι ικανό να καταστήσει πλημμελές το συμπέρασμα του Πρωτοδικείου σχετικά με την έλλειψη νομιμότητας των επίδικων αποφάσεων καθόσον αφορούν την εξέταση της προϋποθέσεως που προβλέπει το άρθρο 8, παράγραφος 4, στοιχείο β', του κανονισμού 40/94.

211 Κατά πάγια νομολογία, οι αιτιάσεις οι οποίες στρέφονται κατά των στοιχείων του σκεπτικού που παρατίθενται ως εκ περισσού σε απόφαση του Πρωτοδικείου δεν μπορούν να προκαλέσουν την αναίρεση της αποφάσεως αυτής και συνεπώς είναι αλυσιτελείς (βλ., μεταξύ άλλων, απόφαση της 28ης Ιουνίου 2005, C-189/02 P, C-202/02 P, C-205/02 P έως C-208/02 P και C-213/02 P, Dansk Rørindustri κ.λπ. κατά Επιτροπής, Συλλογή 2005, σ. I-5425, σκέψη 148).

212 Το ζήτημα όμως αν το τμήμα προσφυγών όφειλε ή μπορούσε να ενημερωθεί αυτεπαγγέλτως σχετικά με την έκβαση της επίμαχης ένδικης διαδικασίας εξετάσθηκε από το Πρωτοδικείο πλεοναστικώς, δεδομένου ότι, εν προκειμένω, όπως υπενθυμίστηκε στη σκέψη 204 της παρούσας αποφάσεως, το Πρωτοδικείο αναφέρει ότι το τμήμα προσφυγών έκρινε, βάσει της δικής του εκτιμήσεως της πιθανότητας αναθεωρήσεως της οικείας δικαστικής αποφάσεως, ότι δεν ήταν αναγκαίο να ενημερωθεί σχετικά

με την έκβαση αυτή και ότι διέθετε όλα τα χρήσιμα στοιχεία για να εξακριβώσει αν επληρούτο η προϋπόθεση που προβλέπει το άρθρο 8, παράγραφος 4, στοιχείο β΄, του κανονισμού 40/94 και να καταλήξει, εν προκειμένω, ότι τούτο δεν συνέβαινε.

213 Από τα ανωτέρω απορρέει ότι ο δεύτερος λόγος που προέβαλαν η Anheuser-Busch και το ΓΕΕΑ, καθόσον αφορά τη σκέψη 193 της αναιρεσιβαλλομένης αποφάσεως, στρέφεται κατά ενός πλεοναστικού στοιχείου του σκεπτικού της αποφάσεως αυτής και, επομένως, ακόμα και αν υποτεθεί ότι είναι βάσιμος, δεν δύναται να επιφέρει την ακύρωση της εν λόγω αποφάσεως.

214 Κατά συνέπεια, πρέπει να απορριφθεί ο δεύτερος λόγος που προέβαλε η Anheuser-Busch προς στήριξη της αιτήσεώς της αναιρέσεως ως εν μέρει αβάσιμος και εν μέρει αλυσιτελής και ο δεύτερος λόγος που προέβαλε το ΓΕΕΑ ως αλυσιτελής.

215 Υπό τις συνθήκες αυτές, η αναιρεσιβαλλόμενη απόφαση πρέπει να ακυρωθεί καθόσον το Πρωτοδικείο θεώρησε κακώς, όσον αφορά την ερμηνεία του άρθρου 8, παράγραφος 4, του κανονισμού 40/94, καταρχάς, ότι η ισχύς του επίμαχου σημείου, η οποία δεν μπορεί να είναι μόνο τοπική, πρέπει να εκτιμάται αποκλειστικά σε συνάρτηση με την έκταση του εδάφους προστασίας του σημείου αυτού, χωρίς να λαμβάνεται υπόψη η χρήση του εντός του εδάφους αυτού, εν συνεχεία, ότι το έδαφος που έχει σημασία για να εκτιμηθεί η χρήση του εν λόγω σημείου δεν είναι οπωσδήποτε το έδαφος προστασίας αυτού και, τέλος, ότι η χρήση του ίδιου αυτού σημείου δεν πρέπει οπωσδήποτε να έχει γίνει πριν από την ημερομηνία της καταθέσεως της αιτήσεως καταχωρίσεως του κοινοτικού σήματος.

Επί της προσφυγής ενώπιον του Πρωτοδικείου

216 Από το άρθρο 61, πρώτο εδάφιο, του Οργανισμού του Δικαστηρίου της Ευρωπαϊκής Ένωσης προκύπτει ότι, όταν η αίτηση αναιρέσεως είναι βάσιμη, το Δικαστήριο μπορεί είτε να αποφανθεί το ίδιο οριστικά επί της διαφοράς, όταν αυτή είναι ώριμη προς εκδίκαση, είτε να αναπέμψει την υπόθεση ενώπιον του Γενικού Δικαστηρίου για να την κρίνει εκείνο.

217 Εν προκειμένω, το Πρωτοδικείο δέχθηκε την αιτίαση της Budvar, που αποτελούσε τμήμα του δευτέρου σκέλους του μοναδικού λόγου της αναιρέσεως, με την οποία αυτή αμφισβητούσε την εκ μέρους του τμήματος προσφυγών εφαρμογή της προϋποθέσεως σχετικά με τη χρήση στις συναλλαγές σημείου του οποίου η ισχύς δεν είναι μόνον τοπική, όπως προβλέπεται στο άρθρο 8, παράγραφος 4, του κανονισμού 40/94.

218 Διαπιστώθηκε όμως στη σκέψη 215 της παρούσας αποφάσεως ότι, όσον αφορά την εφαρμογή της προϋποθέσεως αυτής, η αναιρεσιβαλλόμενη απόφαση είναι πλημμελής λόγω τριπλής πλάνης περί το δίκαιο.

219 Για να εκτιμηθεί ο λόγος ακυρώσεως τον οποίο η Budvar αντλεί από την εκ μέρους του τμήματος προσφυγών εφαρμογή της προϋποθέσεως σχετικά με τη χρήση στις συναλλαγές σημείου του οποίου η ισχύς δεν είναι μόνον τοπική, απαιτείται να εκτιμηθεί η αποδεικτική ισχύς των πραγματικών στοιχείων βάσει των οποίων μπορεί να αποδειχθεί ότι εν προκειμένω πληρούται η προϋπόθεση αυτή, με βάση τον ορισμό της που έγινε δεκτός στην παρούσα απόφαση, πραγματικών στοιχείων μεταξύ των οποίων περιλαμβάνονται, ειδικότερα, τα έγγραφα που προσκόμισε η Budvar και τα οποία διαλαμβάνονται στις σκέψεις 171 και 172 της αναιρεσιβαλλομένης αποφάσεως.

220 Από τα ανωτέρω προκύπτει ότι η διαφορά δεν είναι ώριμη προς εκδίκαση από το Δικαστήριο, οπότε η εξέταση της προσφυγής της Budvar πρέπει να αναπεμφθεί στο Γενικό Δικαστήριο προκειμένου αυτό να αποφανθεί επί του ως άνω λόγου ακυρώσεως.

Επί των δικαστικών εξόδων

221 Δεδομένου ότι οι υποθέσεις αναπέμφθηκαν στο Γενικό Δικαστήριο, το Δικαστήριο επιφυλάσσεται ως προς τα δικαστικά έξοδα της παρούσας κατ' αναίρεση διαδικασίας.

Για τους λόγους αυτούς, το Δικαστήριο (τμήμα μείζονος συνθέσεως) αποφασίζει:

1) Ακυρώνει την απόφαση του Πρωτοδικείου των Ευρωπαϊκών Κοινοτήτων της 16ης Δεκεμβρίου 2008, Τ-225/06, Τ-255/06, Τ-257/06 και Τ-309/06, Budějovický Budvar κατά ΓΕΕΑ – Anheuser-Busch (BUD), καθόσον το Πρωτοδικείο θεώρησε κακώς, όσον αφορά την ερμηνεία του άρθρου 8, παράγραφος 4, του κανονισμού (ΕΚ) 40/94 του Συμβουλίου, της 20ής Δεκεμβρίου 1993, για το κοινοτικό σήμα, όπως τροποποιήθηκε με τον κανονισμό (ΕΚ) 422/2004 του Συμβουλίου, της 19ης Φεβρουαρίου 2004, καταρχάς, ότι η ισχύς του επίμαχου σημείου, η οποία δεν μπορεί να είναι μόνο τοπική, πρέπει να εκτιμάται αποκλειστικά σε συνάρτηση με την έκταση του εδάφους προστασίας του σημείου αυτού, χωρίς να λαμβάνεται υπόψη η χρήση του εντός του εδάφους αυτού, εν συνεχεία, ότι το έδαφος που έχει σημασία για να εκτιμηθεί η χρήση του εν λόγω σημείου δεν είναι οπωσδήποτε το έδαφος προστασίας αυτού και, τέλος, ότι η χρήση του ίδιου αυτού σημείου δεν πρέπει οπωσδήποτε να έχει γίνει πριν από την ημερομηνία της καταθέσεως της αιτήσεως καταχωρίσεως του κοινοτικού σήματος.

2) Απορρίπτει την αίτηση αναιρέσεως κατά τα λοιπά.

3) Αναπέμπει τις συνεκδικαζόμενες υποθέσεις Τ-225/06, Τ-255/06, Τ-257/06, και Τ-309/06 ενώπιον του Γενικού Δικαστηρίου της Ευρωπαϊκής Ένωσης.

4) Επιφυλάσσεται ως προς τα δικαστικά έξοδα.

(υπογραφές)